

"Mü'minleri savaşa teşvik et."
(8 Enfal/65)

"Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar."
(9 Tevbe/123)

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 10

Kitabın Adı: *Cihada Teşvik*
Yazarı: *Ebu Kuteybe eş-Şami*

Teknik Hazırlık: *Ayfer Berden*
Son Okuma: *Abdullah Yıldırım*
Kapak Tasarım: *Yavuz Serve*

Dizgi: *Şehadet*
Cilt: *Göksu Cilt Evi (332 342 02 07)*
Baskı: *Form Ofset (332 342 01 28)*

Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *Ekim/2010*

GENEL DAĞITIM

Yenda Dağıtım

0 212 520 98 21

İSTANBUL

CİHADA TEŞVİK

Ebu Kuteybe eş-Şami

İLETİŞİM

web: www.sehadet.info

mail: siparis@sehadet.info

Tel: 0 507 332 10 02

İÇİNDEKİLER

Birinci Baskının Önsözü

Hamd, ancak Allah içindir, O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Ve şehadet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (3 Al-i İmran/102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan, ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah sizin üzerinizde gözetleyicidir." (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin ki, Allah işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (33 Ahzâb/70-71)

Muhakkak ki, sözlerin en doğrusu Allah'ın Kelam'ı, yolların en hayırlısı Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yoludur. Amellerin en kötüsü ise sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulup dine sokulan her amel bid'at, her bid'at sapıklık ve her sapıklık da ateştedir.

Elinizdeki bu kitap Ebu Kuteybe Eş-Şami'nin "Mürted Ta-

ğutlarla Savaşa Dair Mücahidlerin Teşvik Edilmesi" isimli eseridir. Yazar kendisi halen Suriye'de olup, gerek davet gerekse de cihad ile ilgili farziyetler hususunda halen faal çalışmaları olan bir kimsedir. Yazarın bu kimliği kitabın sayfaları arasında açık bir şekilde göze çarpmaktadır.

Yüce Allah'tan bu eserin hazırlanmasında emeği geçen bütün kardeşlerimizden razı olmasını, kendilerini Allah yolunda bütün imkânlarıyla mücadele eden ve bu uğurda şehadete kavuşan mücahidlerden eylemesini niyaz ederim.

"Ya Rabbi! Bize dünyada bir iyilik, ahirette de bir iyilik ihsan et. Ve bizi ateşin ashabından kılma" (2 Bakara/201)

12 Ramazan 1426/ 15 Ekim 2005
Murat GEZENLER
Konya

Mukaddime

Hamd, tek olan Allah'a aittir. Allahu Tealâ'nın salat ve selamı, kendisinden sonra hiçbir nebinin olmadığı Muhammed'in, âlinin, bütün ashabının ve ordusunun üzerine olsun.

Günümüzde, İslam memleketlerinin yöneticileri konumunda olan kişilerin tamamı tağut, mürted ve kâfir hükmündedirler. Bütün yönleri ile İslam'dan çıkmışlardır. Allahu Tealâ'nın şeriatını, Yahudi ve Hıristiyan efendileri ve şeytanları tarafından ortaya sonradan çıkarılan kanunlarla değiştirmişlerdir. Allahu Tealâ'nın dostlarıyla savaşmışlar, Allahu Tealâ'nın düşmanlarını ise dost edinmişlerdir. Kulları zelil kılmışlar, servetleri dağıtmışlar ve bütün değerleri çiğnemişlerdir. Nebevi menhec üzerinde hilafeti yeniden kurabilmek için muvahhid Müslümanların önünde; demir, ateş ve Allah yolunda cihaddan başka hiçbir seçenek kalmamıştır.

Biz burada, Allahu Tealâ'nın şeriatını değiştiren yöneticilerin küfrüne işaret eden bütün delilleri, çokluğu nedeni ile sunmayacağız. Selef-i salihimiz ve mücahid alimlerimiz bu yöneticilerin küfrü hakkındaki şer'i delilleri açıklamışlar ve akıl sahipleri için, bu mürted tağutların küfrü konusunda hiçbir şüphe bırakmamışlardır. Onların küfrü konusunda ancak hevasına uyan ya da hak nuruna karşı kalbi kör olan kimseler şüphe eder.

Bu mütevazı sayfaları hazırlamaktaki amacımız Allahu Tealâ'nın rızasına kavuşabilmek ve Allahu Tealâ'nın şu emirlerini yerine getirebilmektir:

"Mü'minleri savaşa teşvik et." (8 Enfal/65)

"Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar." (9 Tevbe/123)

Bu tağutlara karşı savaşılması, onların bulundukları makamlardan indirilmesi ve Müslümanlar için bir halifenin tayin edilmesi ile ilgili olarak, günümüz mücahid üstatları tarafından itibar edilen delilleri bir araya getirme konusundaki bu çalışmamız, dileriz ki başarıya ulaşır.

Allahu Tealâ'dan, bu tağutlara karşı yapılması gereken savaş konusunda çabamızı artırmasını, azmimizi kuvvetlendirmesini ve mücahidlerin ellerini bu tağutların boyunları üzerinde kılmasını diliyoruz. İşte o zaman mü'minler, Allah'ın zaferiyle sevineceklerdir. Öncesinde de sonrasında da emir Allah'a aittir, ancak insanların çoğu bilmezler.

Ebu Kuteybe eş-Şâmi

Kur'an-ı Kerim'in Göstermiş Olduğu Yoldan Bazı Kesitler

Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Hüküm ancak Allah'ındır. Çünkü O, gerçeğe uyar ve O, sağlam hüküm verenlerin en hayırlısıdır." (6 En'am/57)

"Bilesiniz ki, hüküm yalnız O'nundur ve O hesap görenlerin en çabuğudur." (6 En'am/62)

"Hüküm Allah'tan başkasının değildir. O da kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (12 Yusuf/40)

"Çünkü hüküm Allah'tan başkasının değildir. Onun için ben yalnız O'na dayandım. Dayananlar yalnız O'na dayansınlar." (12 Yusuf/67)

"İşte O, Allah'tır. O'ndan başka ilah yoktur. Önünde de, sonunda da hamd O'nundur, hüküm O'nundur. Ve ancak O'na döndürüleceksiniz." (28 Kasas/70)

"Allah'la beraber başka ilah edinme. O'ndan başka ilah yoktur. O'ndan başka her şey yok olacaktır. Hüküm O'nundur, O'na döndürüleceksiniz." (28 Kasas/88)

"Onlara: 'Tek olan Allah'a çağrıldığınız zaman inkar ederdiniz de, O'na eş koşulunca inanırdınız. Bugün hüküm, yüce Allah'ındır' denir." (40 Mü'min/12)

Suçluların Yolundan Bazı Kesitler

Günümüz mürted tağutlarının yönetimleri tarafından ortaya konan anayasa metinlerinden bazılarından örnekler…

Mısır Arap Cumhuriyeti Anayasası 109. maddede şöyle geçer: "Kanun koyma hakkı, cumhurbaşkanına aittir."

Ayrıca 112 ve 113. maddeler, ortaya konan her türlü kanun için cumhurbaşkanının kabul veya red hakkının olduğunu belirtir.

Suriye Anayasası'nın 115. maddesi, kanun koyma ve ortaya konan kanuna itiraz etme hakkını, köpek Hafız Esad'a vermektedir.

Libya Cumhuriyeti Geçici Anayasası 20. maddede şöyle geçer: "Yüksek Bakanlar Kurulu, kanunları inceler ve kabul eder."

18. madde ise şöyledir: "Devrim Mahkemesi, kanunları ve onların çıkarılmasını onaylar."

Fas Anayasası 1972 senesinde çıkarılmıştır. Bu anayasanın 26. bölümünde şöyle geçer:

"Kanunları belirleme ve teşri etme hakkı kralındır."

Ürdün Anayasası 31. madde, kanunları belirleme ve teşri hakkını krala vermektedir.

Tunus Anayasası'nda, önerge, devlet işlerinde karar verme, itiraz ve kabul yetkisi devlet başkanına verilmektedir.

Lübnan Anayasası 65. madde, devlet başkanına önerge ve itiraz hakkını vermektedir.

Müslümanların bütün memleketlerindeki yönetimler[1] hatta Tevhid devleti olduğunu iddia eden ülkeler dahi, istisnasız olarak bu yolda yürümektedirler...

---

[1] Bu yönetimlerden biri olan Türkiye Cumhuriyeti'nin anayasında da şöyle geçer: Madde 7: Yasama yetkisi Türk Milleti adına Türkiye Büyük Millet Meclisi'nindir. Bu yetki devredilemez. Madde 8: Yürütme yetkisi ve görevi, Cumhurbaşkanı ve Bakanlar Kurulu tarafından, anayasaya ve kanunlara uygun olarak kullanılır ve yerine getirilir. Madde 9: Yargı yetkisi, Türk Milleti adına bağımsız mahkemelerce kullanılır

Müslümanların Günümüzdeki Yöneticilerinden Bazı Örnekler

Üstat Muhammed Taha et-Tarablusi, İslam âleminin durumu ile ilgili kapsamlı bir araştırmasında şunları aktarır: "Yönetimin zirvesi, krallar, devlet başkanları, komutanlar ve bakanlardan oluşmaktadır. Bu kadroların tamamı ise, Hıristiyan Batı düşüncesi ve etkilerinin altındadır. Amerika, Fransa ve İngiltere gibi, büyük Haçlı devletlerinin karar merkezlerindeki siyaset mühendisleri ve komutanlarıyla doğrudan ilişki içindedirler. Bu karar merkezleri tarafından, Müslüman memleketlerin yöneticileri konumundaki hain krallar ve devlet başkanları, Müslümanların yöneticileri ve İslam'ın savunucuları olarak, aslında sahip olmadıkları bir takım üstün nitelikler ile, sanki bu niteliklere sahip kişilermiş gibi halka lanse edilir. Bütün bunlar, bölgesel iletişim araçları yoluyla yapılmaktadır. Bu hainlerden birisi Fas'ın tağutlarından olan II. Hasan'dır. (Allah ona lanet etsin). O, Yahudi ve Hıristiyanlara kullukta bulunmuş, seksenli yılların başında Beyaz Saray'da büyük bir halk kutlamasıyla Roma Papası'nın elini öpmüş, yardım kuruluşları adı altında faaliyetlerini yürüten haçlı organizasyonlarını Müslümanların arasına taşımış, fosfat ve deniz ürünlerinden oluşan ülke kaynaklarını, Fransa ve İspanya'daki efendilerine vermek için gasp etmiştir. Yine bilinmektedir ki, Fransa istihbaratı ve Yahudilere ait olan Mossad, emniyet alanındaki çalışmalarından dolayı ona şükranlarını sunmuşlardır. "Kudüs'ü Savunma Komitesi" adı altında kurulan yapmacık bir organizeye başkanlık etmesine rağmen, Yahudi olan müsteşarı Andrew Azulay'ın talimatlarına asla itaatsizlikte bulunmamıştır. Ülke içerisindeki Yahudiler her türlü ekonomik ve siyasi ayrıcalıklara sahiptirler ve haçlı Avrupa ise sömürgesini hala devam ettirmektedir... Bu hainlerden biri de Suud ailesinden Fahd bin Abdulaziz'dir. (Allah ona lanet etsin) Ataları gibi o da, İslam ümmeti aleyhine kuvvetlenmeleri için

haçlı devletlerine verilmek üzere ülkenin doğal kaynaklarından olan petrolü gasp etmiş ve Allahu Tealâ'nın kutsal topraklarını kirletmeleri için onların ordularına yardım etmiştir. Suud Devleti, İslam dünyasının çeşitli bölgelerinden, çalışmak için gelen Müslümanlara küfür kanunlarıyla muamele etmekte ve onları yabancılar olarak isimlendirmektedir. Bu, hanif dinimizin kaynağı olan mukaddes topraklardan Müslümanların irtibatlarını koparmak ve İslam kardeşliğini parçalamak için yapılmaktadır. Genel olarak bütün haçlılara ve özellikle de Amerikan ve İngiliz vatandaşlarına vize işlemlerini son derece kolaylaştırırken, Müslümanlar için bu işlemleri zorlaştırmaktadır. Devletin bel'am âlimleri ise, bu mürtedlerin halka karşı takındıkları yanıltıcı siyasetlerinde ve sahte görünüşlerinde bizzat rol almakta, cuma hutbelerinde onlara dua etmekte ve onları övmektedirler. Onların, İslam risaletine karşı sergiledikleri hıyanetlerinin karşılığını ödeyecekleri gün Allahu Tealâ'nın izni ile yakındır.

Bu yöneticilerin bazıları ise haçlı Batı devletlerine ve İsrail'e karşı göstermelik duruşu ve sahte milliyetçiliği ile öne çıkmıştır. Mısır, Suriye ve Yemen'deki İslami hareketlere karşı acımasızlığı ile meşhur olan işbirlikçi Cemal Abdunnasır bunlardan biridir. 1967 yılında Mısır ordusunu, Yahudi efendilerinin önüne açık birer hedef olarak sunduktan sonra tamamen yok edilmesi entrikalarının bizzat düzenleyicilerindendir. Yahudi ürünü olan sosyalizm ideolojisinin bütün bir Arap âleminde ve özellikle de Cezayir, Libya, Şam bölgesi, Irak ve Mısır'da yayılmasına öncülük etmiştir. Bütün bunları ise; işçi ve çiftçilerin kapitalizmin baskısından kurtarılması, kadının özgürleştirilmesi, dinin baskısına karşı savaşılması ve Filistin'in kurtarılması gibi sloganların ve Hıristiyan ve Yahudi dininin bir ürünü olan Arap milliyetçiliğinin arkasına gizlenerek yapmıştır... Mısır, Irak veya Suriye Baas sosyalizmi, orijinal komünizmin fikir ve dilinin Arapçaya tercümesi niteliğinde olmuş ve Mısır Komünist Partisi, Cemal

Abdunnasır'ın önderliğinde, Arap Sosyalizm Birliği'ne katılmıştır. Bu katılım, 1963 yazında imzalanan Prag Kongresi'nde, Sovyet Devleti'nin Komünizm Genel Vekilliğinden önce gerçekleşmişti. Bu kongrede, Arap komünizm önderleri ile Yahudi komünistler yan yana bulunmuşlardır. Bu kongrenin en önemli sonuçları ise şunlardır:

Birincisi: Kahire'nin, Sovyet Marksizmini, Arap Milliyetçiliğinden daha fazla önemsediğinin ve dini tepkilere karşı mücadele ettiğinin kabul edilmesi.

İkincisi: Mısır sosyalizminin işleyişinin, Sovyet Marksizm temellerine göre uyarlanması... Dolayısıyla da Kahire'nin belli dönemlerde gündeme taşıdığı ve kullandığı, Komünizme ait olmayan bir takım söylem ve düsturlardan tamamen uzaklaşılması...

Üçüncüsü: İsrail ile barış yapılması ve barış içinde yaşanmasının, Mısır sosyalizmi açısından uyulması gereken temel bir esas niteliğinde kabul edilmesi...

Dördüncüsü: Filistin'i kurtarma hareketinin, Ürdün ve Suriye Komünizm Partisi'nin kontrolü altında ve Yahudi dininin hudutları içerisinde inşa edilmesi...

Müslümanların yaşadığı bu memleketlerin iktisadi yapısı ise, bu yönetimlerin aşağılık siyasetleri sayesinde tamamen çökertilmiş, tarım yok edilmiş ve ticari yapı tüketilmiştir. İslam toplumlarında günden güne fakirlik ve ekonomik durgunluk artmıştır. Günümüzde ise Hüsnü Mübarek *Allah ona lanet etsin*, aynı adımları daha hızlı bir şekilde takip etmeye devam etmektedir...

Cezayir'i helak eden Hevari Bumdin, Cezayir'deki Fransız Hıristiyanlara karşı oluşturulmuş olan İslami cihad hareketlerinin peşine düşmüş ve bunların laik bir yapı haline dönüşmeleri için elinden geleni yapmıştır...

Bu yöneticilerden birisi olan Nusayri Hafız Esad (Allah ona

lanet etsin), Amerika başkanlarından Carter ile İsviçre'nin başkenti Cenevre'de bir araya gelmesi ile başlayan ve daha sonra Reagan, Bush ve Clinton tarafından devam ettirilen sahte bir oyunun içerisinde rol almıştır. Bu durum hâlâ da devam etmektedir. Onun, bu oyunun içerisindeki önemli dönemi savunma bakanlığı yaptığı 1967 senesinde başlamıştır. O dönemde Hıristiyan ve Yahudilerin hizmetinde olmuş, İsrail Devleti'nin kuzey sınırlarını korumuş ve askeri bir tiyatro oyununun gereği olarak Golan Bölgesi'nden çekilmiştir. Bütün bunlardan daha da önemli olanı ise, Yahudilere karşı büyük bir nüfus kümesi oluşturan Müslümanlara yönelik olarak, Nusayri dini adına giriştiği savaşlardır. 1982 yılında meydana gelen ve kırk binden fazla kurbanın verildiği Hama Katliamı bu savaşın bir parçasıdır. Yine 1976 yılında meydana gelen ve otuz binden fazla Filistinli ve Lübnanlı Müslümanın katledildiği Za'ter Tepesi Katliamı da aynı savaşın bir parçasıdır. Nitekim 1976 yılındaki bu katliam, Lübnanlı Hıristiyan milis güçlerinin yardımıyla yapılmıştır. 1981'deki Halep Katliamı, 1983'teki Trablus Katliamı ve yine 1976 yılında, Hıristiyan ve Yahudi efendilerinin onaylaması ile, Ehliye Savaşı esnasında Lübnan'daki Hıristiyan Katolik devletini savunması ve düşmesini engellemesi de bu kabildendir.

Muammer Kaddafi ve Yaser Arafat da bu hain yöneticilerdendir. Allahu Tealâ'nın laneti onların üzerine olsun... Yaser Arafat, Yahudilere karşı başlatılan ve İslami bir kimliğe sahip olan Filistin intifadasını zayıflatmış, Yahudiler ile doğrudan bir ilişki içerisinde bulunarak yüzlerce kişiyi tutuklamış, birçok Müslümanı öldürmüş, mescidlere ve evlere baskınlar düzenletmiş ve Filistin'deki cihad çalışmalarını finanse ettiği gerekçesiyle İslami yardım cemiyetlerinin kapatılmasını sağlamıştır. Yaser Arafat ve kurmuş olduğu laik düzenin komutanları, Mescid-i Aksa'nın Yahudilerin elinden alınması yönünde yapılan çalışmalara ve diğer cihadi faaliyetlere çok önemli zararlar vermişler ve

bu çalışmaların önünde birer engel niteliğinde olmuşlardır. Sabra ve Şatilla Katliamları'nın gerçekleşmesi bizzat Arafat ve komutanlarının, Yahudilere sağladığı büyük imkânlar neticesinde olmuştur. Yine Suriye'deki Şii Nusayri yönetim tarafından 1986 yılında, Filistin yerleşim birimlerine yönelik gerçekleştirilen "Emel Harekâtı" esnasında da, Filistinlilere karşı Nusayrileri desteklemişler ve birçok Müslüman Filistinlinin katledilmesine yardımcı olmuşlardır. Lübnan'da meydana gelen olaylarda gerek askeri, gerek maddi, gerek ferdi ve gerekse stratejik bir çok imkânlar elde edilmesine rağmen, Hıristiyan ve Yahudi devletlerin talepleri doğrultusunda savaştan çekilmişler ve Müslümanlara ağır zararlar vermişlerdir. Hâlbuki savaşa devam edilmesi halinde Yahudi ordusuna büyük zararlar verilebilir ve yine bölgede hakim konumda olan Şii, Dürzi ve Nusayrilere karşı da başarı elde edilebilirdi.

İslam dünyasındaki yönetim düzenlerinden ve bu düzenlerin başındaki yöneticilerden hiçbirini istisna etmiyoruz... Bunlar sayesinde Müslümanların bütün değerleri çiğnenmiş ve gerek yeraltı, gerek yerüstü ve gerekse deniz kaynakları ve servetleri Hıristiyan ve Yahudilerden olan yabancılara teslim edilmiştir...

Askerlik Kurumu

Bu kurum, bütün İslam beldelerinde, mürted yöneticilerin en önemli savunma aracı niteliğindedir. Onlar, bu kurum vasıtası ile teşkilatlı bir terör siyaseti yürütürler ve bu siyaset ile teşkilatlarının istikrarını sağlarlar. Haçlı düşmanlar bu kuruma oldukça önem vermiş ve memleketlerimizi işgal etmeden önce, 19. yüzyılın sonlarından 20. yüzyılın ortalarına kadar bu kurumların oluşturulmasına yönelik olarak, bizzat Müslümanların beldelerinde bir takım faaliyetlerde bulunmuşlardır. Günümüzde bütün askeri fakülteler, İslam'a karşı düşmanca bir eğitim programını benimsemişlerdir. Bu fakültelerde eğitim görecek öğrencilerin seçimi ise, benimsenen bu laik eğitim programına rahatlıkla

adapte olabilmeleri için özellikle Müslüman olmayan ya da Müslüman olmasına rağmen belli bir şuura ermemiş olan kişilerden yapılmaktadır. Mürted konumundaki bu kadrolara, laik düzenleri ile olan bağlarının kuvvetli olması maksadı ile birçok iktisadi ve toplumsal ayrıcalıklar sağlanmaktadır. İstenilen eğitimleri tamamlayarak yetişen bu kadrolar, on binlerce kişiden oluşan dalalet ve cehalet ordusuna önderlik yapmaktadırlar. Sayıları on binleri bulan ve laik bir eğitimden geçirilmiş olan subayların emrine verilen bu askerler, Fas, Ürdün ve Suudi Arabistan'da olduğu gibi kabile veya ırk bağlarına göre seçilmekte ya da Suriye ve Lübnan'da olduğu gibi din bağlarına göre seçilmektedir. Mürted yönetimler, bu şeytani hesaplamaları ve projeleri sayesinde, Müslüman halkı dinden uzaklaştırma, yok etme, korkutma, sindirme ve fakirleştirme siyasetlerini uygulama imkanına sahip oldular ve böylece Müslümanları silahtan da tamamen ayırmayı başardılar...

Ayrıca bu askeri kurumlar, bazı bölgelerde yapay ama yok edici savaş sahalarının oluşturulmasını maslahatının bir gereği olarak gören haçlılar için, çok büyük kâr elde ettikleri birer silah pazarı mahiyetindedir. İsrail ile bazı Arap hükümetleri arasında 1967 senesinin haziran ayında ve yine 1973 senesinin ekim ayında yaşanan ve on binlerce askerin gözden çıkarılmasına kadar varan utanç verici bazı askeri oyunlar bu kabildendir."[2]

Bu aktarılanlar, günümüz tağutlarının işlediği suçlardan ve ihanetlerden sadece bir kesittir. Onların işledikleri asıl büyük suç ise, Allahu Tealâ'nın şeriatını yürürlükten kaldırarak, şeytanları tarafından hazırlanmış olan kanunları benimsemeleri ve kulları bu kanunlar ile yönetmeleridir.

Bu tağutların kötülükleri hakkında şüphesiz aktarılacak bir çok mesele vardır. Ama biz bu aktardıklarımız ile şimdilik yeti-

---

[2] Minhac Dergisi, sayı: 3

niyoruz. Dileriz ki bu aktarılanlar, mü'minlerin gönüllerinde etkili olur ve bu tağutlara karşı savaşılması ve onların boyunlarının kesilmesi için bir teşvik niteliğini alır. Allah *Subhanehu ve Tealâ* şöyle buyurur:

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Zira tağuta iman etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor. Onlara, 'Allah'ın indirdiğine ve Rasul'e gelin' denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün" (4 Nisa/60)

"Hayır; Rabbine andolsun ki, aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

"Yoksa onlar cahiliye idaresini mi arıyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" (5 Maide/50)

"Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri onlara şeriat kılan ortakları mı var? Eğer azabı erteleme sözü olmasaydı, derhal aralarında hüküm verilir (işleri bitirilir)di. Şüphesiz zalimler için can yakıcı bir azap vardır." (42 Şura/21)

Allahu Tealâ'nın Şeriatını, Beşeri Kanunlarla Değiştirenler Kâfir Olur

Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

İbn-i Cerir *(rahimehullah)* şöyle der: "Seleme bin Kuheyl'den

rivayet edildiğine göre, Alkame ve Mesruk, İbn-i Mes'ud'a rüşvet hakkında sordular. İbn-i Mes'ud, "Haramlardandır" diye cevap verdi. "Hükümde[3] nasıldır?" diye sordular. Bunun üzerine İbn-i Mes'ud, "O zaman küfürdür" dedi ve *"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir" (5 Maide/44)* ayetini okudu.

Ömer İbnu'l-Hattab'ın, Ali bin Ebi Talib'in, Hasan el-Basri'nin, Said bin Cübeyr'in, İbrahim en-Nehai'nin ve Süddi'nin görüşü de budur. İbn-i Kudame el-Hanbeli *(rahimehullah)* şöyle der: Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Durmadan haram yerler…" (5 Maide/42)

Hasan ve Said bin Cübeyr bu ayetin tefsiri hakkında şöyle derler: "Bu rüşvettir… Ancak kadı rüşveti kabul ederse (ve bu sebeple Allahu Tealâ'nın hükmü ile hüküm vermezse), onunla küfre girer."[4]

Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* şöyle der: "Tağutun anlamı geneldir. Allah'tan başka kendisine ibadet edilen ve bundan razı olan her mabud, kendisine tabi olunan ya da Allah ve Rasulü'ne değil de kendisine itaat edilen her varlık tağuttur. Pek çok tağut vardır; bunların önde gelenleri ise beş tanedir. Bunlardan birisi, Allah'ın indirdiklerinden başkası ile hükmeden kişidir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

Abdullatif bin Abdurrahman *(rahimehullah)* şöyle der: "Kim, Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünneti kendisine ulaşmış olmasına rağmen, bu ikisi dışında bir şey ile hükmederse kâfir olur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

---

3 Yani rüşvet alınıp bir konuda Allahu Teala'nın hükmü ile hükmedilmemesi nedir?

4 El-Muğni, 11/437

"Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." (5 Maide/44)

Ali Cüreyşe şöyle der: "Kur'an-ı Kerim, Allahu Tealâ'nın indirdiği hükümlerden başkası ile hükmeden yöneticileri, kâfirler, zalimler ve fasıklar olarak nitelemektedir. Kişi, yüzünü Allahu Tealâ'nın indirdiği hükümlerden başkasına çevirirse, küfür ve zulüm ile buluşur. Allahu Tealâ'nın hükümlerini yerine getirmekten kaçınır ise farklı manaları ile fasıklık ile buluşur."[5]

Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, (Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız) onu Allah'a ve Rasulü'ne götürün. Bu, hayırlı ve netice itibarıyla en güzeldir." (4 Nisa/59)

İbn-i Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Yani husumetleri ve bilmediklerinizi Allah'ın Kitabı'na ve Rasulü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetine götürerek, aranızda anlaşmazlık konusu olan şeylerde onları hakem kılın. "Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız.." sözü, anlaşmazlık konusu olan meselede, Allah'ın Kitabı'nı ve Rasulü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetini hakem kılmayanların, Allah'a ve ahiret gününe iman etmemiş olduklarına delalet etmektedir."[6]

Şeyh Muhammed bin İbrahim şöyle der: "Ayette geçen "(herhangi) bir hususta" şeklindeki ifade, *"...anlaşmazlığa düşerseniz..."* şartı ile zikredilmiştir. Bu genel bir ifadedir ve tartışmaya düşülen her şeyi kapsar. Daha sonra ise, "Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız.." buyrularak, anlaşmazlığa düşülen her meselenin Allah'a ve Rasulü'ne götürülmesinin, Al-

---

[5] Usulu'ş-Şeriati'l-İslamiyye, 49

[6] Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/519

lah'a ve ahiret gününe imanın bir şartı olduğu belirtilmiştir."[7]

İbnu'l-Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Tealâ, Rasul'ün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* getirmiş olduğu hükümlerden başkasına başvuran kişinin, tağutu hakem seçtiğini ve hüküm için ona başvurduğunu bildirmektedir. Tağut; kulların, kendisi sebebi ile sınırı aştıkları her mabud (ibadet edilen) veya bu şekilde kendisine itaat edilen ya da uyulan her kişidir. Dolayısıyla Allah ve Rasulü'nden başka hüküm konusunda kendisine başvurulan, Allahu Tealâ'dan başka kendisine ibadet edilen, Allahu Tealâ'nın, hakkında hiçbir hüküm indirmediği şeylerde kendisine tabi olunan her kişi veya topluluk tağuttur."[8]

Süleyman bin Abdullah en-Necdi şöyle der: "Kim Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet eder, sonra anlaşmazlığa düşülen bir konu hakkında Rasül'den başkasına yönelirse, o kimse şehadetinde yalancıdır."[9]

İbn-i Kesir şöyle der: "Allahu Tealâ, kendi şerefli ve mukaddes zatına andederek buyuruyor ki: Bütün işlerde Rasul'ü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hakem kılmadıkça hiç kimse gerçekten iman etmiş olmaz. O'nun verdiği hüküm, gizli ve açık olarak her zaman kendisine uyulup bağlanılması vacip olan haktır."[10]

İbnu'l-Kayyim şöyle der: "Allahu Tealâ, insanların, usûl, furu, şer'i hükümler, uhrevî hükümler ve karşılaşmış oldukları diğer meselelerde Allah'ın Rasulü'nü hakem olarak tayin etmedikçe, imanlarının olmadığına, mukaddes zatına andederek yemin ediyor. Tek başına, Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hakem olarak tayin edilmesi de imanın ispatı açısından yeterli değildir. Bununla birlikte içlerinden de hiçbir sıkıntı duymamaları

---

[7] Risaletu Tahkimu'l-Kavanin, 6-7

[8] İ'lamu'l-Muvakkıin, 1/85

[9] Teysiru'l-Azizi'l-Hamid, 554

[10] Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/521

gerekir. İçlerinde sıkıntı duymaları, kişinin gerek Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hükmolunmaktan dolayı ve gerekse O'nun vereceği hükümden dolayı göğsünün daralmasıdır. Dolayısıyla Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hükmüne bütün açıklığıyla göğüslerini açmaları, tam olarak onu kabul etmeleri ve bundan razı olmaları gerekir. O'nun hükmüne, itiraz etmeden tam bir kabul ve teslimiyet ile yönelmedikçe, iman etmiş olmazlar."[11]

Muhammed bin İbrahim şöyle der: "Bu ayet-i kerimeye ve hükmün iki çeşit olduğuna delalet edişine dikkat edilmelidir. Allahu Tealâ'nın hükmünden başka ancak cahiliye hükmü vardır. Bu da şunu göstermektedir ki, günümüz kanun koyucuları, ister kabul etsinler ister kabul etmesinler, cahiliye ehli zümresine girmektedirler. Hatta onlar, o müşriklerden daha kötü ve daha yalancı bir durumdadırlar. Çünkü cahiliye ehlinden olan müşriklerinin, bu alanda herhangi bir çelişkileri yoktur. Ancak günümüz kanun koyucuları Rasul'ün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* getirmiş olduğuna iman iddiasında bulundukları halde, bu iddiaları ile çelişki içerisindedirler. Kendileri için bu ikisi arasında bir yol bulmak isterler. Allahu Tealâ onlar hakkında şöyle buyurur:

> *"İşte gerçekten kâfirler onlardır. Ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır." (4 Nisa/151)*

Şenkıti *(rahimehullah)* yukarıda aktarmış olduğumuz ayet (4 Nisa/59) hakkında şöyle der: "Bu ayet, Allah ve Rasulü dışında bir kimseye itaatte bulunan, Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını ise haram kılmada Kitap ve sünnete uymaktan yüz çevirerek Allah'a isyan konusunda ona uyan ve Allah'ın izin vermediği konuda onu izleyen kişinin, o kimseyi rab ve mabud edindiği ve Allahu Tealâ'ya şirk koşmuş olduğunu belirtmektedir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"O, kendi hükümranlığına kimseyi ortak etmez." (18*

---

[11] Et-Tıbyan fi Aksami'l-Kur'an, 270

Kehf/26)

Bu gibi ayetlerden, Allah'ın koymuş olduğu hükümler dışında ortaya konan kanunlara uyanların, Allah'a şirk koştukları anlaşılmaktadır."[12]

İbn-i Kesir *(rahimehullah)*, Tatarların hüküm için kendisine başvurdukları Yesak veya Yasa isimli kanunlarından bir bölümünü Cüveyni'den naklettikten sonra şöyle der: "Kim nebilerin sonuncusu Muhammed bin Abdullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* indirilmiş olan sağlam şeriatı terk eder ve önceki ümmetlere ait olup hükmü nesholunmuş olan başka bir şeriate hüküm için başvurursa küfre girmiş olur. Hükmü nesholunmuş olan önceki şeriatlere başvurmanın sonucu bu ise, acaba Yasa'ya başvuran ve onu şeriata tercih eden kimsenin durumu nedir? Kim bu tür kanunlara başvurursa, Müslümanların icmasıyla kâfir olmuş olur."[13]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Müslümanların dininde zaruri olarak bilinmektedir ki, İslam dini dışında bir şeye tabi olmayı ya da Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şeriatı dışında başka bir şeriata tabi olmayı caiz gören kimse kâfirdir. Müslümanların tamamı bu konuda ittifak etmiştir. Bu kişinin küfrü aynen, Kitap'ın bir kısmına iman edip, bir kısmını inkar eden kişilerin küfrü gibidir. Allahu Tealâ bu kişiler hakkında şöyle buyurmaktadır: "Allah'ı ve peygamberlerini inkâr edenler ve Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırıp: "Bir kısmına iman ederiz, ama bir kısmına inanmayız" diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; işte gerçekten kâfirler bunlardır. Ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır."[14] Yine şöyle der: "Kişi, (üzerinde icma

---

[12] Advau'l-Beyan, 4/91

[13] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/128

[14] 4 Nisa/150-151; Mecmuu'l-Fetava, 28/524

olan) haramı helal ya da helalı haram yaparsa veya (üzerinde icma olan) şeriatı değiştirirse, fakihlerin ittifakıyla kâfir ve mürted olur."[15]

Abdulkadir Udeh şöyle der: "Yaratıcıya isyan olan bir işte yaratılana itaatın olmadığı konusunda, müctehid imamlar arasında söz ve itikad bazında hiçbir ihtilaf yoktur. Zina, sarhoşluk veren içki, hadlerin ve İslam ahkâmının geçersiz kılınması ve Allahu Tealâ'nın izin vermediği konularda kanun koyma gibi, haramlığı konusunda icma bulunan yasakları mübah görmek şüphesiz ki küfür ve riddettir. Dinden irtidat eden yöneticiye karşı ayaklanmak ise bütün Müslümanlar üzerine farzdır."[16]

Ahmed Şakir, Tatarların hüküm için kendisine başvurdukları "Yesak" isimli kanunları hakkında İbn-i Kesir'in söylemiş olduğu sözlere dair şöyle der: "İslam düşmanı Cengiz Han'ın sonradan ortaya koyduğu bu kanunlara karşı Hafız İbn-i Kesir'in (sekizinci asırdaki) bu etkili tanımını görüyor musunuz? Hicri 14. asırda bulunduğumuz şu dönem, İbn-i Kesir'in nitelediği dönemdir. Ancak şu fark bulunmaktadır ki, günümüz Müslümanları, durum olarak onlardan daha kötü ve zulüm olarak onlardan daha şiddetli bir haldedir. Çünkü şu anda İslam ümmetinin çoğunluğu, şeriata aykırı olan bu kanunlar içerinde neredeyse eriyip kaybolmuş vaziyettedir. Bu beşeri kanunlar, şüphe ve tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık bir küfürdür. Kim olursa olsun hiçbir Müslümanın, bu kanunlarla amel etmesi veya onlara boyun eğmesi konusunda asla geçerli bir mazereti olamaz."[17]

Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* şöyle der: "İnsanların, Allahu Tealâ dışında, kendilerine itaat edilmesi gerektiğine inandıkları bu tağutların tamamı kâfirdirler, İslam'dan

---

[15] Mecmuu'l-Fetava, 3/267

[16] El-İslam ve Evdauna'l-Kanuniyye, 60

[17] Umdetu't-Tefsir, 4/173-174

çıkmışlardır. Allah'ın haram kıldığını helal, Allah'ın helal kıldığını ise haram kılmalarına rağmen nasıl kâfir olmasınlar ki? Sözleri, fiilleri ve onaylarıyla, yeryüzünde kötülüğü yaymaya çabalarlar. Kim onlar için mücadele eder, onların küfrünü inkar eder ya da onların bu fiilinin batıl olsa da onları küfre götürmeyeceğini söylerse, bu mücadeleci kimsenin fasık olduğunu söylerim. Çünkü İslam dini, bu tağutlardan uzaklaşmadıkça ve onları tekfir etmedikçe gerçekleşmez."[18] Onları tekfir etmemek bile, Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab'a göre büyük bir suç iken, acaba onların İslam'ın en güzel niteliklerine sahip olduklarını söyleyen, devletleri ve sistemlerini temize çıkaran ve onları inkar edenlere saldıran kişinin durumu nasıl olur?! Allah Tealâ şöyle buyurur:

> *"Hayır, Rabbine yemin olsun, aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem yapmadıkça, verdiğin hükme karşı içlerinde hiçbir sıkıntı duymayarak tam teslimiyet göstermedikçe iman etmiş olmazlar." (4 Nisa/65)*

Ahmed Şakir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsiri hakkında şöyle der: "Ey Müslümanlar, sömürgeci düşmanlarınızın yeryüzünün dört bir tarafındaki İslam beldelerinde yaptıklarına bir bakın! Müslümanlara, ahlakı, edep ve dinleri yok eden, ne bir şeriat ne de bir din üzerine kurulmamış, aksine kâfir ve putperest bir adamın çıkarmış olduğu kanunlar üzerine kurulmuş olan putperest Avrupa kanunlarını dayatmaktadırlar. Hâlbuki onlar, İsa'ya *(aleyhisselam)* iman etmekten kaçınmışlar, putperestlik, günah, suç ve ahlaksızlıkta ısrar etmişlerdir. Bu kanunları ortaya koyan kişilerden ilki Justinyen isminde bir dinsizdir. İslam'a müntesip olduğunu iddia eden bazı sahtekârlar ise bu kanunların tercümesini yaparak "Müdevvenetu Justinyen" olarak isimlendirmişlerdir. Böyle bir isimlendirmeden amaçları ise, hicret yurdunun

---

[18] Er-Resailu'ş-Şahsiyye, 188

imamlarından birine ait olan ve Kitap ve sünnet üzere İslam fıkhını muhteva eden, “Müdevvenetu Malik” isimli eser ile alay etmektir.

İslam düşmanlarının Müslümanlara dayattıkları bu kanunlar, aslında, Müslümanların saf dinlerine bedel olarak ortaya konan batıl bir dindir. Zira bu kanunlara itaate zorlamışlar ve kalplere, bu kanunların sevgisini filizlemişlerdir. Birçok konuşma ve yazılarda “Kanunların Kutsallığı”, “Yargı Kutsallığı”, “Mahkeme Dokunulmazlığı” ve buna benzer vasıflar ile bu kanunların nitelendirildiğini görmekteyiz. Hâlbuki İslam şeriatı ve İslam fakihlerinin görüşleri hakkında asla bu tür nitelemelerde bulunmamaktadırlar. Bilakis yayın organları aracılığı ile “İrtica”, “Gericilik”, “Rahiplik”, “Orman Kanunları” ve buna benzer ifadeler kullanılarak İslam’a hakaretler yapılmaktadır.

Ayrıca bu kişiler, ortaya koydukları bu kanunlar için “Fıkıh”, “Fıkhi”, “Teşri” ve buna benzer bir takım şer’i ıstılahları kullanmaktadırlar. Böylece halkın gözünde, İslam ve İslam şeriatı ile kendi din ve şeriatları arasındaki farkı azaltmak ve dengelemek istemektedirler...

Bu yeni din (yani beşeri kanunlar), İslam beldelerinin çoğunda Müslümanların hüküm için kendisine başvurdukları temel kaideler vasfını almıştır. Bu kanunlardan bazıları İslami hükümlere uymuş, bazıları ise uymamıştır. Bunların tamamı batıl ve dinden çıkmaktır, küfürdür. Çünkü bu kanunlardan İslam şeriatına uyanlar tesadüfen uymuştur. Yoksa İslam’a uymak, Allah’ın emrine ya da Allah Rasulü’nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* emrine muvafakat ve itaat olsun diye yapılmamıştır. Her ikisi de yani İslam’a uyanı da uymayanı da batıldır. Sapıklığın kokuşmuş çukurundadır, sahibini ateşe sürükler. Hiç bir Müslümanın buna boyun eğmesi ya da rıza göstermesi caiz değildir.”[19]

---

[19] Umdetu’t-Tefsir, Muhtasaru Tefsir-i İbn-i Kesir, 3/314-315

Allah Tealâ şöyle buyurur: *"Yoksa onlar cahiliye hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" (5 Maide/50)*

Hafız İbn-i Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, uydurma heva ve arzulara kapılmaktan alıkoyan Allah'ın hükmünden dışarı çıkanları Rabbimiz kınıyor. Kulların kendi elleriyle koydukları ve Allah'ın şeriatına dayanmayan cahiliye hükümlerinin sapıklıklarını ve bilgisizliklerini reddediyor. Bu sapıklıkları; kendi görüş ve hevesleri sonucu ortaya çıkardıklarını bildiriyor. Söz gelimi Tatarlar'ın, Cenhiz Han diye bilinen krallarından alınma, krallık buyrukları vardır ve bununla hüküm verirler. Nitekim bu yasayı onlara kral koymuştur. Bu yasalar Yahudi, Hıristiyan ve İslam dinine mensup muhtelif milletlerden iktibas yoluyla tanzim edilmiş kanunlar topluluğudur. Ancak bu yasalar içerisinden birçoğu, Cengiz Han'ın mücerred görüş ve heveslerinden ibarettir. O bunu, çocukları için izlenen bir hüküm haline getirmiştir ki; onlar, Allah'ın Kitabı'ndan ve Rasulullah'ın sünnetinden önce bu yasaya uyarlar. Onlardan böyle davrananlar kâfirdir, öldürülmeleri vaciptir. Az veya çok hiçbir konuda Allah'tan başkasının hükmüne müracaat edilmez. Bunun için Allahu Tealâ; onlar, Allah'ın hükmünden vazgeçip cahiliyenin hükmünü mü tercih ediyor ve istiyorlar, buyuruyor."[20]

İbn-i Hazm *(rahimehullah)* şöyle der: "Eğer kişi, Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* vefatından sonra bir kimsenin helal olan bir şeyi haram, haram olan bir şeyi helal, vacip olmayan bir şeyi vacip ya da Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* döneminde olmayan bir şeyi şeriat (yani kanun) kılabileceğine inanırsa, kâfir ve müşrik olur, kanı ve malı mübahtır. Onun hükmü mürtedin hükmü gibidir ve aralarında hiçbir fark yok-

---

[20] İbn-i Kesir, Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 2/63

tur."[21]

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Tealâ'nın, Rasulü'ne *(sallallahu aleyhi ve sellem)* indirdiği hükümler ile hükmetmenin farz olduğuna inanmayan kişi, şüphesiz kâfir olur. Dolayısıyla insanlar arasında adil olduğuna inandığı kendi görüşü ile hükmetmeyi helal kılan kişi kâfirdir. Zira hiçbir ümmet yoktur ki adalet ile hükmetmediğini söylesin. Hâlbuki adalet olarak gördükleri şey, büyüklük taslayanlarının görüşlerinden ibaret bir takım kurallardan başkası değildir. Bununla birlikte İslam'a müntesip olduğunu iddia ettiği halde, bir takım adetler ile hükmeden ve bu adetlerin Kitap ve sünnet haricinde kendisi ile hükmedilmeye uygun olduğunu söyleyen bir çok kişi bulunmaktadır ki bu da küfürdür."[22]

İbn-i Kesir *(rahimehullah)* şöyle der: "Kim nebilerin sonuncusu Muhammed bin Abdullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* indirilmiş olan sağlam şeriatı terk eder ve önceki ümmetlere ait olup hükmü nesholunmuş olan başka bir şeriate hüküm için başvurursa küfre girmiş olur. Hükmü nesholunmuş olan önceki şeriatlara başvurmanın sonucu bu ise acaba Yasa'ya başvuran ve onu şeriata tercih eden kimsenin durumu nedir? Kim bu tür kanunlara başvurursa, Müslümanların icmasıyla kâfir olmuş olur."[23]

İbnu'l-Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der: "İslam dininin, kendisinden önceki bütün dinleri neshettiğini Kur'an bildirilmekte ve bu konuda icma bulunmaktadır. Kim Tevrat ve İncil'de geçen hükümlere tutunarak, Kur'an'a tabi olmayı terk ederse kâfir olur. Allahu Tealâ, Tevrat, İncil ve diğer dinlerdeki bütün hükümleri geçersiz kılarak, insanlar ve cinlere, İslam şeriatına

---

[21] El-İhkam, 1/73

[22] Mecmuu'l-Fetava

[23] El-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/128

uymalarını emretmiştir. İslam'ın haram kıldığı dışında haram ve farz kıldığı dışında farz yoktur."[24]

Allame Ahmed Şakir *(rahimehullah)* şöyle der: "Müslümanların, kendi ülkelerinde inkarcı Avrupa'nın kanunlarından alınan yasalarla yönetilmesi Allahu Tealâ'nın şeriatına uygun olabilir mi? Onların kanunlarına heva ve batıl görüşler yön vermekte, diledikleri gibi onları değiştirmektedirler. O kanunları yapanların, yaptıkları bu yasaların İslam şeriatına uygun olup olmadığı umurlarında bile değildir. Bu beşeri kanunlar şüphe ve tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık bir küfürdür. Kim olursa olsun hiçbir Müslümanın, bu kanunlarla amel etmesi veya onlara boyun eğmesi konusunda asla geçerli bir mazereti olamaz."[25]

Abdullah bin Hamid *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Tealâ'nın hükümleriyle çelişir bir şekilde kanunlar çıkaran ve bu kanunlara uymaları için insanları zorlayan kişi, İslam milletinden çıkmış bir kâfirdir."[26]

Şenkıti *(rahimehullah)* şöyle der: "Gökleri ve yeri yaratanın şeriatına muhalif olan kanunlar ve bu kanunlarla hüküm vermek, gökleri ve yeri yaratana küfür mahiyetindedir... Erkeğin mirasta kadına üstünlüğünün ve erkeğe birden fazla kadın ile evlenmesine izin verilmesinin adil olmadığını veya recm, el kesme ve benzeri had cezalarının vahşet olduğunu söylemek bu kabildendir. Toplumun bireyleri, malları, namusları, soyları, akılları ve dinleri hakkında bu tür kanunlar ile hükmetmek; gökleri ve yeri yaratana küfür, bütün yaratılanları ve onlar için faydalı olan şeyleri en iyi bilen yaratıcının koymuş olduğu semavi düzene isyan ve hâkimiyeti Allah'tan başkasına vermek niteli-

---

[24] Ahkamu Ehl-i Zimme, 1/259

[25] Ahmed Şakir, Umdetu't-Tefsir Muhtasaru Tefsiri İbn-i Kesir, 4/173-174, Daru'l-Maarif baskısı

[26] Ehemmiyetu'l-Cihad, 196

ğindedir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"*Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri onlara şeriat kılan ortakları mı var?" (4*2 Şura/21)

"De ki: "Allah'ın size indirdiği rızıktan bir kısmını haram, bir kısmını da helal kıldığınızı görmüyor musunuz? De ki: Allah mı size izin verdi? Yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (10 Yunus/59)

"Dillerinizin yalan olarak vasfettiği şeyler hakkında, 'Bu helaldir, bu da haramdır' demeyin, çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş oluyorsunuz. Kuşkusuz Allah'a karşı yalan uyduranlar, kurtuluşa eremezler." (16 Nahl/116)[27]

Muhammed bin İbrahim *(rahimehullah)* şöyle der: "Yeryüzünde hükmetmesi ve insanları uyarması için Arapça olarak Ruhu'l-Emin vasıtası ile Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kalbine indirilenin dışında kanunlar ortaya koymak ve anlaşmazlığa düşülen konularda bu kanunlara başvurmak büyük küfür ve Allahu Tealâ'nın şu ayetinden yüz çevirmektir:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, (Allah'a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız) onu Allah'a ve Rasulü'ne götürün. Bu, hayırlı ve netice itibarıyla en güzeldir." (4 Nisa/59)[28]

Allahu Tealâ şöyle buyurur: *"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler. Hâlbuki hepsine de tek İlah'a kulluk etmekten başka bir şey emrolunmadı. O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden münezzehtir." (9 Tevbe/31)*

Adiy bin Hatim'den *(radıyallahu anh)* şöyle rivayet edilmiş-

---

[27] 16 Nahl/116; Advau'l-Beyan

[28] Risaletu Tahkimu'l-Kavanin

tir: "Boynumda altından bir haç olduğu halde Allah Rasûlü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yanına geldim. Allah Rasûlü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana: "Ey Adiy, şu putu boynundan at" dedi. Ben onu boynumdan attım. Yanından ayrıldığım esnada Allah Rasûlü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şu ayeti okuduğunu duydum:

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (Hıristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i Rabler edindiler." (9 Tevbe/31)

Bunun üzerine ben: "Biz onlara ibadet etmiyorduk" dedim. Allah Rasûlü *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Allah'ın helal kıldıklarını haram, haram kıldıklarını ise helal sayıyorlar ve siz de bunları helal ya da haram kabul etmiyor muydunuz?" dedi. Ben: "Evet" dedim. Allah Rasûlü *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "İşte ibadetiniz budur" diye buyurdu." [29]

İbn-i Cerir *(rahimehullah)*, Huzeyfe'den *(radıyallahu anh)* şöyle rivayet eder: "Onlar bu haham veya rahipleri için oruç tutmuyorlardı ve namaz da kılmıyorlardı. Ancak onların helal kıldıklarını helal ve Allahu Tealâ'nın kendileri için helal kıldığı bir şeyi haram kıldıklarında da haram olarak kabul ediyorlardı. Onları rab olarak benimsemeleri bu yöndendir."[30]

Beğavi şöyle der: "Eğer, onlar hahamlarına ve rahiplerine ibadet etmiyorlardı denirse, şöyle cevap veririz: Bunun anlamı şudur: Onlar, Allah'a isyan noktasında haham ve rahiplerine itaat ediyorlar, onların helal kıldığını helal, haram kıldığını ise haram sayıyorlardı. Dolayısıyla onları rabler edinmişlerdi."[31]

Süddi şöyle der: "İnsanlara uydular, Allahu Tealâ'nın Kitabı'nı arkalarına attılar. Bu nedenle Allah Tealâ şöyle buyurdu:

---

[29] İmam Ahmed, Tirmizi ve İbn-i Cerir rivayet etmişlerdir

[30] Tefsiru't-Taberi, 10/115

[31] Tefsiru'l-Beğavi, 3/85

"Hâlbuki hepsine de tek İlah'a kulluk etmekten başka bir şey emrolunmadı."

Yani, ancak O'nun haram kıldığı haram, helal kıldığı ise helaldir. O'nun şeriatine tabi olunur ve hükümleri uygulanır. "O'ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden münezzehtir." Yani, Allahu Tealâ, ortaklardan, eşlerden, yardımcılardan, rakiplerden ve çocuklardan münezzeh ve yücedir. O'ndan başka İlah ve Rab yoktur."[32]

Günümüz Müslüman beldelerindeki yöneticilerin kâfir olduklarına dair bir diğer delil ise onların, Allahu Tealâ'nın düşmanları olan Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmeleri ve Allahu Tealâ'nın dostları olan muvahhid mücahidlere ise savaş açmalarıdır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez." (5 Maide/51)

Kurtubi *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Tealâ *"İçinizden onları dost tutanlar..."* yani Müslümanlara karşı onların tarafında olur ve onlara destekte bulunursa; "onlardandır" diyerek böyle davranan kişinin hükmünün, onların hükmü gibi olduğunu açıklamıştır. Bu da Müslümanın mürtede mirasçı olmasını engeller. Bu, İbn-i Ubeyy onları dost edindiğinde inmişti. Sonra hüküm dostluğun kesilmesi konusunda kıyamete kadar baki kaldı."[33]

Şevkani *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Tealâ şöyle buyurmuştur:

"İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır." (5 Maide/51)

Yani onların içinden ve onlardan sayılır. Bu şiddetli bir tehdittir. Tekfiri gerektiren masiyet son haddine ulaşmıştır. Bun-

---

[32] Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 2/302

[33] Tefsiru'l-Kurtubi, 6/217

dan sonra Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler, sizden kim dininden dönerse..." (5 Maide/54)

Bu, kâfirlerle dostluğun küfür olduğu (ki bu da riddet çeşitlerinden birisidir) beyan edildikten sonra mürtedlerin hükümlerinin açıklamasına bir başlangıçtır."[34]

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Tealâ şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirinin dostudurlar. İçinizden onları dost tutanlar..."

Yani onlara uyum gösteren ve onlara yardımda bulunanlar, *"...onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez."*[35]

Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* şöyle der: "Müslümanın tekfir edildiği, İslam'ı bozan hallerden sekizincisi; Müslümanlara karşı müşriklere yardım etmek ve onlara destek olmaktır. Zira Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır."[36]

Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Zira tağuta iman etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor." (4 Nisa/60)

İbn-i Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Ayet, bütün bunlardan daha geneldir. Kitap'tan ve sünnetten

---

34 Şevkani, Fethu'l-Kadir, 2/50-51

35 Mecmuu'l-Fetava, 25/326

36 Mecmuatu't-Tevhid, 33

yüz çevirerek, hüküm için batıla başvuran kimseyi yermektedir. Buradaki batıldan kasıt, tağuttur."[37]

İbnu'l-Kayyim *(rahimehullah)* şöyle der: "Tağut, kulun kendisiyle haddi aştığı, ibadet edilen, tâbi olunan ve itaat edilen her şeydir. Her toplumun tâğutu, Allah ve Rasulü'nü bırakarak kendisinden hüküm aldıkları, Allah'a değil de kendisine ibadet ettikleri, Allah tarafından herhangi bir delil olmaksızın tâbi oldukları yahut Allah'a itaat olmadığını bildikleri bir hususta kendisine itaat ettikleri kimsedir. İşte yeryüzünün tâğutları bunlardır. Bunlara ve insanların bunlarla olan ilişkilerine bakıldığında, insanların çoğunun Allah'a ibadetten yüz çevirerek tâğuta ibadete, Allah ve Rasulü'nden hüküm istemekten yüz çevirerek tâğuttan hüküm istemeye, Allah'a ve Rasulü'ne uymaktan yüz çevirerek tâğuta uymaya yöneldikleri görülecektir"[38]

İbnu'l-Kayyim'in *(rahimehullah)* bahsettiği bu durum, onun yaşadığı dönem ile ilgilidir. Acaba günümüzdeki insanların halini görmüş olsaydı ne derdi?

Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)* şöyle der: "Tağutun anlamı geneldir. Allah'tan başka kendisine ibadet edilen ve bundan razı olan her mabud, kendisine tâbi olunan ya da Allah ve Rasulü'ne değil de kendisine itaat edilen her varlık tâğuttur. Pek çok tâğut vardır; bunların önde gelenleri ise beş tanedir. Bunlardan birisi, Allah'ın hükümlerini değiştiren zorba yöneticidir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini ileri sürenleri görmedin mi? Zira tağuta iman etmemeleri emrolunduğu halde tağutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor." (4 Nisa/60)*

---

[37] Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/519

[38] İ'lamu'l-Muvakkıin, 1/50

Yine bunlardan birisi de, Allah'ın indirdiklerinden başkası ile hükmeden kişidir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"..Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler; işte onlar kâfirlerin ta kendileridir" (5 Maide/44)

Muhammed Hamid el-Faki, tağutun tarifinde şunları söyler:

"Selefin *(radıyallahu anhum)* sözlerinden özetle tağutu şöyle tanımlayabiliriz: "Kulu Allah'a ibadetten, dini ve itaati yalnızca Allah'a ve Rasulü'ne has kılmaktan çeviren ve alıkoyan her şeydir. Bu, cinlerden olan şeytan da olabilir, insanlardan olan şeytan da olabilir; ağaçlar, taşlar ve diğer başka şeyler de olabilir. Şüphesiz buna kanlar, mallar ve ırzlar hususunda insanların koymuş olduğu, İslam'a ve İslam Şeriat'ına uymayan kanunlarla hükmetme de dâhildir. Bu yolla hadlerin ikamesi, faizin, zinanın, içkinin haram kılınması gibi Allah'ın şeriatından olan şeyler geçersiz kılınmış olur ve insanların koymuş oldukları bu kanunlar, kendi yaptırım güçleri ve onları uygulayanların yetkisi ile yasallaşarak korunurlar. Dolayısıyla kanunların kendisi bizzat tağuttur, bu kanunları koyanlar ve propagandasını yapanlar tağutturlar, gerek kasıtlı gerekse kasıtsız olarak Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* getirmiş olduğu gerçeklere uymaktan insanları alıkoymak için insan aklının icad etmiş olduğu her türlü yazılı metin ve buna benzer şeyler tağuttur."[39]

Ebu Muhammed Asım el-Makdisi şöyle der: "Bu nedenle bilinmelidir ki bu tağutların küfrü sadece bir yönden değildir. Dolayısıyla İbn-i Abbas'ın *(radıyallahu anh)* sözü üzerine bina edilen şüpheler bu tağutlar için geçerli olamaz. Bu tağutların küfrü birçok yöndendir. Bunların küfürlerinin sebeplerini şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi: Tevhid şehadeti iki asıl rükundan oluşur ve bunlardan biri olmadan diğeri tek başına fayda sağlamaz: Şehadetin

---

[39] Abdurrahman b. Hasen Ali'ş-Şeyh, Fethu'l-Mecid 287

kabulü ve sıhhati için bu iki rükun gereklidir. Bu rükunlardan ilki nefiydir. Yani "La İlahe" lafzı. İkinci rükün ise ispattır ki bu ise "İllallah" lafzının manasıdır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"O halde kim tağutu reddedip Allah'a iman ederse kopmayan sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir." (2 Bakara/256)

Kim bu ruknü birleştirmez ve ikisini birden yerine getirmez ise kopmayan sağlam bir kulpa yapışmamış demektir. Kim de kopmayan sağlam bir kulpa yapışmamışsa helak olanlar ile birlikte helak olacaktır. Çünkü bu ruknü birleştirmemesi durumunda kişi muvahhidlerden değil bilakis müşrik veya kâfirlerden sayılır.

Allah'a hüküm koymada ortak koşan bu yöneticilerin, Allah'a iman ettiklerini doğrulasak bile; bu, onların Tevhid dairesine girmelerine yetmez. Çünkü onlarda Allah'ın *Subhanehu ve Tealâ*, ehemmiyetine binaen iman ruknünden daha önce zikrettiği tağutu inkâr ruknü bulunmamaktadır.

Tağutları inkar etmeden Allah'a iman etmeleri, Kureyş'in kendi tağutlarını inkar etmeden Allah'a iman etmeleri gibidir. Bilindiği gibi bu iman Kureyş'e fayda etmemiş, kanlarını ve mallarını korumamıştır. Ta ki tağutlarından uzaklaşıp onları inkâr edinceye kadar. Onların apaçık şirk ile iç içe olan imanları, ne dünyada ne de ahirette kendilerine fayda sağlamamıştır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Onların çoğu ancak şirk koşarak Allah'a iman ederler."(12 Yusuf/106)

Şirk; imanı bozan hallerdendir ve amelleri de boşa çıkarır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Andolsun ki Allah'a ortak koşarsan, işlerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun." (39 Zümer/65)

Bilindiği üzere günümüz yöneticileri doğu ve batı tağutlarını inkâr etmiyor ve onlardan uzaklaşmıyorlar. Bilakis bunlar, o

tağutlara iman ediyorlar. Husumet ve kargaşa gibi sorunlarını Birleşmiş Milletler heyetiyle ve onların küfür kanunlarından razı olarak neticelendiriyor ve işlerini bu minvalde yürütüyorlar.

Aynı şekilde Arap tağutlarının oluşturdukları paktlar ve diğer kâfir devletlerle, Birleşmiş Milletler çatısı altında yaptıkları işbirliği anlaşmaları; onların bu kâfirlerin dostları ve köleleri olmalarındandır. Onlardan sakınmadıkları gibi onlara karşı hiçbir yardımı da esirgemezler. Dolayısıyla onlar içine düşmüş oldukları şirkten uzaklaşmamışlardır ki Müslüman olarak kabul edilsinler.

Arap tağutlarının durumları, gözlerinde bulanık görmelerine sebep olan kül bulunanlar için şüpheli olsa da, batı ve doğunun Hıristiyan, Budist, Komünist, Hindu ve benzeri tağutlarının durumları ancak tamamen kör olanlar için kapalı olabilir. Bununla beraber Arap tağutları diğer tağutların kardeşleri ve sevgilileridir. Onları inkâr etmedikleri gibi bilakis aralarında kardeşlik ve sevgi olup Birleşmiş Milletler adı altında birbirleriyle bağlar kurarlar. Herhangi bir anlaşmazlık durumunda Lahey'deki küfür mahkemesine hükmolunmak için başvururlar.

Dolayısıyla bu tağutlar için, Tevhid'in ikinci ruknü olan Allah'a imanı yerine getirdiklerini, zorlama ile kabul etsek de Müslüman olmaları için gereken; Tevhid'in birinci ruknü olan tağutu inkârı yerine getirmemektedirler. Bunlara ilave olarak şunu da söylememiz gerekir ki aslen bunlar, bizzat kendileri tağutturlar. Çünkü Allah'tan başka kendilerine ibadet edilmek, Allah kendilerine izin vermediği halde insanlar için kanunlar ortaya koymakta ve insanları, ortaya koydukları bu kanunlara uymaya gerek zorlama gerekse başka yöntemler ile davet etmektedirler.

İkincisi: Allah'ın dini ve şeriatı ile alay (istihza) etmeleri: Bunlar Allah'ın dini ile alay eden her türlü gazete, radyo, televizyon ve diğer basın yayın organlarına ruhsat verirler. Ayrıca bu basın yayın organlarını, kanun ve askerleri ile de koruma altına

alırlar. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"De ki; Allah ile, O'nun ayetleri ile ve O'nun peygamberi ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin. Çünkü siz iman ettikten sonra, tekrar kâfir oldunuz." (9 Tevbe/65-66)

Bu ayetler; Müslüman olan, namaz kılan, oruç tutan, zekât veren ve Müslümanlarla beraber en önemli gazvelere çıkan kişiler hakkında nazil oldu. Bununla beraber Allah *Azze ve Celle* onları ağızlarından çıkan ve Kur'an-ı Kerim hafızları hakkında söyledikleri bu alaycı sözleri nedeni ile tekfir etti.

Bu tağutlar ise öyle rezil insanlardır ki Allah'ın dinine üstünlüğü yakıştıramadıkları gibi, bu dini alçaklara oyun ve alay konusu yapıp, hiç kıymet vermemektedirler.

Ve bütün bunlardan daha önemlisi; dini, kendi alçak kanunları ve yasalarının seviyesine indirip, ona itiraz edip, emir ve yasaklarının yürürlükte kalıp kalmaması ile alakalı olarak, Laikler, Hıristiyanlar ve inkârcılarla istişare edip işbirliği yapıyorlar. Bundan daha büyük bir istihza ve hafife alma olabilir mi?

Üçüncüsü: Doğu ve batı müşrikleri ile olan dostlukları ve muvahhidlere karşı onları desteklemeleri yönüyle küfre girmeleri: Bu tağutlar, kendi aralarında çeşitli güvenlik anlaşmaları yaparak, radikal ve terörist olarak nitelendirdikleri muvahhidler hakkında istihbarat bilgi alışverişi yaparlar. Ve hatta bazı durumlarda bu muvahhid ve mücahidleri, talep eden diğer tağuti hükümetlere teslim ederler. Allah *Subhanehu ve Tealâ* şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Zira onlar birbirlerinin dostudurlar (birbirlerinin tarafını tutarlar). İçinizden onları dost tutanlar; onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna yol göstermez." (5 Maide/51)

Bu nedenle Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab *(rahimehullah)*, İslam'ı bozan hallerden sekizincisi hakkında şöyle der: "Se-

kizinci Madde: Muvahhidlere karşı, müşriklere destek ve yardımcı olmak küfürdür."

Şeyh Süleyman bin Abdullah, "Hükmu Muvalat Ehli'l-İşrak" isimli risalesinde; "Münafıkların, kitap ehlinden olan kâfir dostlarına: *'Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz' dediklerini görmedin mi? Allah onların yalancı olduklarına şahitlik eder" (59 Haşr/11)* ayeti hakkında şöyle der:

"Bu ayetler, İslam'ını açıklayan ve bu açıklamalarının kendilerinden kabul edildiği ve kendilerine Müslüman muamelesi yapılan insanlar hakkında nazil olmuştur. Çünkü Müslümanlar zahire göre hükmetmek ile emrolunmuşlardır. Ancak bu insanlar, muvahhidlere karşı kendilerine yardım edeceklerine dair Yahudilerle ittifak ettiklerinde, Allahu Tealâ bu ittifaklarından dolayı onları birbirlerinin kardeşi ilan etti ve tekfir etti. Bu ittifak; onların Ehl-i Kitap ile yaptıkları kardeşlik ittifakı idi. Bununla beraber Allahu Tealâ bu münafıkların, Yahudiler ile yaptıkları ve Yahudilere vadettikleri yardım konusunda da yalancı olduklarını bildirmektedir.."

Bütün bunlardan sonra, doğu ve batı kanunlarının ibadet edicileri olan müşrikler ile yardımlaşma ittifakı yapan ve muvahhidlere karşı savaşıp onları ülkelerinin hükümetlerine teslim edenlerin durumu ne olur? Şüphe yok ki günümüz tağutları tekfir konusunda ayette bahsi geçen münafıklardan daha evladırlar.

Dördüncüsü: Allahu Tealâ'nın dini yerine, demokrasiyi din olarak istemeleri sebebi ile küfre girmeleri: Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Allah nezdinde hak din İslam'dır." (3 Al-i İmran/19)

İslam; Allahu Tealâ'nın, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile gönderdiği hak dindir. Demokrasi ise Yunanlıların belirlediği ve ortaya koydukları bir dindir.

Dolayısıyla demokrasi; şüphesiz ki Allah'ın dininden olmayan bir batıldır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Artık haktan ayrıldıktan sonra, sapıklıktan başka ne kalır." (10 Yunus/32)

Bu tağut yöneticiler, demokrasiyi açıkça, ısrarla ve kötü görmeksizin bilakis övünçle ve mutluluk ile kabul ediyorlar. Onlar için, tercih ettikleri tek şey İslam değil; demokrasidir.

Demokrasi ve İslam birlikte olmaz. Çünkü Allahu Tealâ halis İslam'dan başkasını kullarından kabul etmeyecektir. İslam, yasa ve hükümleri yalnızca Allahu Tealâ tarafından belirlenen dindir. Demokrasi ise şirk ve küfür dinidir ki kanun ve hükümlerini Allahu Tealâ değil insanlar belirler. Allah *Subhanehu ve Tealâ* kişinin İslam ve küfrü veya şirk ve Tevhid'i birbiri ile birleştirmesinden razı olmadığını ve bunu kişiden kabul etmeyeceğini belirtmiştir. Bilakis bütün dinler reddedilip onlardan uzaklaşılmadıkça, kişinin Tevhid'i ve İslam'ı sahih olmaz, kendisinden kabul olunmaz. Allahu Tealâ Yusuf *(aleyhisselam)* için şöyle buyurmaktadır:

"Şüphesiz ben Allah'a iman etmeyen bir kavmin dininden uzaklaştım. Onlar ahireti inkâr edenlerin ta kendileridir. Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Allah'a herhangi bir şey ortak koşmak bize yaraşmaz. Bu, Allah'ın bize ve insanlara olan lütfundandır. Fakat insanların çoğu şükretmezler." (12 Yusuf/37-38)

Müslim'in rivayet ettiği sahih bir hadiste Allah Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur: "Kim 'La İlahe İllallah' der ve Allah'tan başka kendisine ibadet edilen herşeyi inkar ederse malı ve canı haramdır. Hesabı ise Allah'a aittir" Yine Müslim'deki başka bir rivayette ise şöyle geçer:

"Kim Allah'ı bir tanır..."

Dinler sadece Hıristiyanlık ve Yahudilikten ibaret değildir. Bilakis, Komünizm ve Demokrasi gibi kâfir topluluklardan çıkan

tüm inanç ve mezhepler de birer dindir. Allahu Tealâ'nın, kişinin İslam'ını kabul etmesi için, bu kişinin tüm bu batıl din ve inanışlardan uzaklaşması gerekir.

Allah'ın hükümlerinde, bir kişinin hem Müslüman hem de Hıristiyan veya Yahudi olması caiz değildir. Aynı şekilde kişinin hem Müslüman ve hem de Demokrat olması Allah'ın razı olmadığı ve kabul etmediği bir şeydir. Çünkü İslam; Allah'ın dini, Demokrasi ise küfür dinidir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır." (3 Al-i İmran/85)

İslam ile birlikte Demokrasi dini kabul edildiğinde durum bu ise, bir de İslam dinine ve İslam dininin tüm hükümlerine karşı yüz çevirip, Demokrasi dinine geçen ve Demokrasi dininin tüm hükümlerini kabul edenlerin hali nedir?

Beşincisi: Kendi nefislerini ve Allah'ın dışında rabler edindikleri şeyleri Allah'a eş tutmaları açısından küfre girmeleri: Bu tağutlar için, Allah'ın dini dışında edindikleri kendi batıl dinleri Allah'ın dininden daha önemlidir. Allah'ın hükümleri, kendi batıl dinleri yanında geçersizdir ve bu hükümleri hakir görürler. Ayrıca kim Allah'ın hükümlerini hakir görür, yüz çevirir, muhalefet eder veya alay ederse bu kişiyi kendilerinin dostları olarak kabul ederler. Bu kişileri, "İnanç hürriyeti ve insan hakları" adı altında kanunları ile korurlar. Oysaki bu kişinin Allah'ın dinindeki hükmü mürteddir.

Ancak kim bu tağutların kanunlarına muhalefet eder, düsturlarına karşı çıkar veya Allahu Tealâ dışında edindikleri rablerinden yüz çevirirse, eziyet edilir, hapse atılır ve birçok zulümler ile karşı karşıya bırakılır. Bunun örnekleri çoktur. Allah'a, dine ve peygambere sövüldüğünde bu hükümetlerin yerel mahkemeleri, Allah'a, dine ve peygambere söven bu kişiyi yargılar. Böyle bir kişiye bu mahkemelerin vereceği ceza iki veya üç ayı geçmez.

Oysa biri, yöneticilerden veya bakanlardan olan, değişik ilah ve rablerinden birine sövse direk olarak mesele devlet güvenlik mahkemelerine intikal eder ve bu kişi için en az üç seneye kadar hapis cezası verilir.[40]

Onlar kendi nefislerini ve Allah'tan başka edindikleri rableri Allahu Tealâ ile bir tutmuyorlar. Bilakis haddi aşıyorlar ve Allah'tan daha fazla bu ilah ve rablerini yüceltiyorlar. Önceki müşriklerin şirki; kendi ilahlarını Allahu Tealâ kadar sevmeleri, yasa, hüküm ve ibadet konularında onları Allah'a *Subhanehu ve Tealâ* denk görmeleri şeklindeydi. Allah *Subhanehu ve Tealâ* şöyle buyurur:

> *"İnsanlardan bazıları Allah'tan başkasını Allah'a denk ilahlar edinirler. Onları Allah'ı sever gibi severler..." (2 Bakara/165)*

Yine Allahu Tealâ müşriklerin şöyle diyeceklerini belirtmektedir:

> *"Vallahi biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz. Çünkü biz sizi âlemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk." (26 Şuara/97-98)*

Günümüzün müşrikleri ise aşırılığa ve isyana kaçarak, kendi ilahlarını ve rablerini, Allahu Tealâ'dan daha fazla tazim etmekte ve yüceltmektedirler. Allahu Tealâ ise onların bu yaptıklarından münezzehtir.

Burada bahsettiklerimiz hakkında, bu tağutların kanunlarını ve olan biteni bilen hiçbir insan bize muhalefet etmez. Özellikle aşağıdaki sebepler de incelendikten sonra, günümüz hâkimleri ve kanun koyucularının bizzat kendilerinin tağut ve Allah'tan başka kendilerine ibadet edilen birer ilah olduğu anlaşılacaktır inşaAllah.

Altıncısı: Allah *Azze ve Celle* ile beraber yasa koymaları

---

[40] Bu ceza Ürdün Devleti'nin kanunlarındadır.

yönünden küfürleri: Bu, asrımızda en yaygın ve revaçta olan bir şirktir. Bu tağutlar, diğer insanları da bu yasalarını ve kanunlarını sevmeye ve bu kanunlar ile muhakeme olunmaya davet ve teşvik etmektedirler. Allah'ın dinine ve tekliğine zıt yasa ve kanunlar çıkarmakta ve her türlü konu üzerinde kendilerine yasa koyma hakkı tanımaktadırlar.

Ürdün Anayasası'nda şöyle geçer: "Kanun çıkarma yetkisi kral ve Millet Meclisi'ne aittir. Çıkarılan her yeni kanunun, anayasanın temel esaslarına uygun olması gerekir."

Allahu Tealâ müşrikleri reddederek şöyle buyurur:

"Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermediği şeyleri onlara şeriat kılan ortakları mı var?" (42 Şura/21)

"Ey zindan arkadaşlarım, çeşitli ilahlar mı daha iyi, yoksa gücüne karşı durulmaz olan bir tek ilah mı?" (12 Yusuf/39)

Allahu Tealâ tek bir meselede de olsa şeriatına itaat edilmesi konusunda şöyle buyurur:

"Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Kuşkusuz bu büyük günahtır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara uyarsanız şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz." (6 En'am/121)

Allahu Tealâ bu ayette, kanun koyma konusunda müşriklere itaat etmelerinden dolayı, onların Allahu Tealâ'ya karşı açık ve büyük bir şirk koştuklarını açıklamaktadır. Buna göre günümüzde kanun koyma yetkisini tamamen kendilerinde gören bu tağutların durumu nedir?

Onların anayasasında şöyle geçer: "İslam kanunları (şeriatı), çıkacak olan yeni yasalar için temel belirleyici konumunda olan kaynaklardandır." Bundan şu anlaşılmaktadır ki, bu tağutlar yasama konusunda Allahu Tealâ'yı tek mercii olarak kabul etmemektedirler. Bilakis yasama konusunda ana ve yan olmak üzere çeşitli meşru kaynakları vardır. Onlar için, İslam şeriatı bu

kaynaklardan sadece birisidir. Daha açık bir ifade ile; onların ilah ve rableri ana ve yan olmak üzere çok sayıda ve çeşittedir. Onların katında Allahu Tealâ, bu ilahlardan sadece bir tanesidir. Allah *Subhanehu ve Tealâ* onların bu iftira ve söylediklerinden münezzehtir.

Onların kanunları hakkında bilgisi ve deneyimi olan herkes bilir ki bu hükümetlerde çıkacak olan kanunlar, emir veya devlet başkanı ünvanındaki baş tağut konumunda olan kişinin imzası olmadan kanun niteliğini almaz. Tek olan Allah'ın şeriatı ile bazı durumlarda amel etseler de; bu, onların kanunlarına tezat teşkil etmeme, kanunlarının vasfını değiştirmeme şeklinde ve ancak yeryüzündeki rableri konumundaki tağutlarının rızası, kararı ve onayıyla olabilir. Onların bu küfrü; aynen bunlar gibi ilah ve rablerini çoğaltan ve Allah'a ibadette onları ortak koşan Kureyş kâfirlerinin şirkinden daha iğrenç ve büyüktür. Çünkü Kureyş'in o dönemde Allahu Tealâ dışındaki ilahlara yaptığı ibadet secde ve rükudan ibaretti. Bunların ibadetleri ise kanunlarına her türlü konuda itaat etmek şeklindedir. Dolayısıyla da bunların şirkleri daha büyüktür. Kureyş müşrikleri Allah'ı en büyük ilah olarak kabul ediyor, onu yüceltiyor ve övüyorlardı. İbadet ettikleri diğer ilahlarının ise kendilerini semadaki en büyük ilaha yaklaştıracağını iddia ediyorlardı. Hatta hac esnasında onlar şu telbiyeyi söylüyorlardı:

"Lebbeyk Allahumme Lebbeyk!

Lebbeyk, Senin ortağın yoktur.

Ancak yine Senin olan ortakların dışında.

Sen onun ve onun sahip olduklarının sahibisin..."

Günümüz anayasa müşriklerine Allah'ın rezzak olduğunu, ölüyü diriltiğini, gökten yağmur indirip onunla insanları ve hayvanları rızıklandırdığını ve şifa verdiğini, dilediğine kız dilediğine erkek ve yine dilediğine de her ikisini de bahşettiğini, dilediğini ise kısır kıldığını söylediğinizde; onlar, bütün bu işlerin

Allah'a mahsus olduğunu kabul ederler. Bu işlerin melikleri veya emirlerine ait olmadığına da inanırlar. Ancak kanun koyma, itaat etme ve hüküm belirleme yetkisi ise onlara göre hakikatte meliklerine, tağutlarına veya yeryüzündeki ilahlarına aittir.

Bunlar şirk hususunda tıpkı Kureyş kâfirleri gibidirler. Ancak onlar bütün bu küfürlerine ilave olarak, yeryüzündeki çeşitli ilah ve rablerinin hüküm ve yasalarını, Allah'ın hüküm ve yasalarından daha fazla yüceltmektedirler. Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in şirkinden daha şiddetli bir şirk içerisinde olan kâfirleri Allah kahretsin. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"Allah'tan başka bir ilah mı var? Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz." (27 Neml/62)*[41]

Şeyh Ebu Katade el-Filistini şöyle der: "Şöyle bir soru sorulabilir: Bu ilmin önemi nedir? Müslümanın bu tağut yöneticileri tekfir etmesi vacip midir?

Deriz ki: Evet, her Müslümanın şunu bilmesi gerekir ki; inkârcı kâfirleri tekfir etmek, Müslümanın akidesinin rükunlarından biridir. Zira bazı vacipler, bu tağutların tekfir edilmesi ile yerine getirilebilir.

Bu vaciplerin neler olduğu sorulursa, şunları söyleyebiliriz: Bil ki ey sevgili kardeşim, bu tağutlardan uzak durmak ve onlara düşman olmak, her Müslüman için farz-ı ayn hükmündedir. Tağutlardan uzaklaşmak, onlara karşı muhabbeti kesmek ve düşmanlık beslemek, imanın en sağlam rükunlarındandır. Bu olmadan kişinin İslam'ı geçerli olmaz. Bunun delillerini daha önce aktarmıştık. İmamlarımız şunu söylerler: "İnkârcıları tekfir etmek, dinin zarurilerindendir." Onlara muhabbet duymamak, itaat etmemek ve kin beslemek bu düşmanlığın gereklerindendir.

---

[41] "Keşfu Şubuhati'l-Mücadilin an Ensari ve Asakiri'l-Kavanin" isimli kitabından alınmıştır. (Bu kitap yayınevimiz tarafından "Tağutların Yardımcılarına Dair Şüphelerin Giderilmesi" ismiyle basılmıştır.)

Dolayısıyla Müslümanın onlara destek olması veya onların ordu, emniyet ve istihbarat gibi kurumlarına katılması kesinlikle caiz değildir. Müslümanlardan kim onların bu kurumlarına katılırsa, Allahu Tealâ'nın şu ayetlerinin kapsamına girer:

"İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır." (5 Maide/51)

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kâfirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır." (4 Nisa/76)

"Allah kâfirlere, iman edenler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir." (4 Nisa/141)

Dolayısıyla kâfirler mü'minler üzerinde yönetici olamazlar. Onların, yönetimden indirilmeleri ve itaatlarından uzak durulması gerekir."[42]

Aktarmış olduğumuz bu deliller, günümüz yöneticilerinin küfürlerinin ve durumlarının anlaşılması için yeterlidir. Ancak bizim amacımız sadece onların küfrünü ortaya koymak değil, bununla birlikte mücahidleri bu tağutlar ile savaşmaya ve onları yönetimden indirmeye teşviktir. Allah Tealâ şöyle buyurur:

"Fitne tamamen yok oluncaya ve din de yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur." (2 Bakara/193)

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. (İnkâra) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür." (8 Enfal/39)

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kâfirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır." (4 Nisa/76)

---

[42] "Nida'u'l-İslam" Dergisi'nden, sayı: 33

"Şu haram aylar bir çıktı mı artık o müşrikleri nerede bulursanız öldürün, yakalayın, hapsedin ve bütün geçit başlarını tutun. Eğer tevbe ederler ve namaz kılıp zekatı verirlerse onları serbest bırakın. Muhakkak ki, Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir." (9 Tevbe/5)

"Küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur." (9 Tevbe/12)

"Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar. Biliniz ki Allah müttakilerle beraberdir." (9 Tevbe/123)

Mürted Yöneticilere Karşı Savaşın Farziyeti

Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Yoksa onlar cahiliye hükmünü mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır?" (5 Maide/50)

Hafız İbn-i Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Bütün hayırları ihtiva eden, bütün kötülükleri yasaklayan, uydurma heva ve arzulara kapılmaktan alıkoyan Allah'ın hükmünden dışarı çıkanları Rabbimiz kınıyor. Kulların kendilerinin koydukları ve Allahu Tealâ'nın şeriatına dayanmayan cahiliye hükümlerinin sapıklıklarını ve bilgisizliklerini reddediyor. Bu sapıklıkları; kendi görüş ve keyiflerine göre çıkardıklarını bildiriyor. Cengiz Han tarafından hazırlanan ve Yahudilik, Hıristiyanlık, İslam ve diğer dinlerden bazı iktibasların bulunduğu Yesak isimli anayasa bunlardan biridir. Bu iktibasların tamamı sadece birkaç kimsenin kişisel bakış ve hevasına göre yapılmıştır. Nitekim bir süre sonra Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetinin önüne geçirilen, kendisine tabi olunan bir şeriat haline getirildi. Kim böyle yaparsa kâfir olup Allah ve Rasulü'nün hükmüne dönünceye ve büyük küçük her konuda sadece onunla hükmedinceye kadar ona karşı savaşmak vaciptir."[43]

Şeyh Abdullah Azzam *(rahimehullah)* şöyle der: "Bu hak dinin yoluna çıkan engelleri kaldırmak gerekir. Işığın insanlara ulaşmasını engelleyen manileri parçalamak gerekir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu tağutlar hakkında şöyle buyurur:

---

43 İbn-i Kesir, Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 2/63

"Kıyametin kopmasına yakın kılıçla gönderildim. Ta ki sadece Allah'a ibadet edilsin ve O'na ortak koşulmasın."[44]

Küfür önderlerinin ve fitne komutanlarının yok edilmesi, doğal bir hak, şer'i ve Rabbani bir hüküm, akla ve mantığa göre zaruri bir eylemdir. Küfür önderlerine karşı düzenlenmesi gereken cihadî operasyonları terk etmek, büyük bir zulüm, İslam ümmetini sıkıntıya düşüren bir kötülük ve namus, kan ve mallara uğrayan felaketlerin ateşleyicisidir.

Bazı bireyler tarafından, canlar ve mallar tehlikeye atılarak bu şer'i emrin yerine getirilmesi, ümmetin tamamını aşağılanmış bir hayat sürmekten kurtararak insani bir hayata kavuşturacak, çamur bataklığından çıkararak yüksek zirvelere taşıyacak ve onları hürriyet ve izzeti soluyacakları bir ışığa ulaştıracaktır...

Abdullah Azzam *(rahimehullah)*, yeryüzünde Allahu Tealâ'nın ulûhiyeti ve rububiyeti hakkında çekişen tağutlardan olan küfür koruyucuları ve şirk önderlerine karşı "Muhammed bin Mesleme'nin Birlikleri"ni oluşturmaya çağırmaktadır.[45]

Şeyh Ebu Katade el-Filistini şöyle der: "Cihadın hedefi, yeryüzünde fitnenin kalmaması ve dinin tamamının yalnız ve yalnız Allahu Tealâ'ya ait olmasıdır. Bununla birlikte biz, mürted gruplarla yapılacak olan savaşın, müşrikler, münafıklar ve ehl-i kitaptan olan diğer düşmanlarla yapılacak savaştan birkaç yönüyle önde geldiğine inanmaktayız. Bu yönler şunlardır:

1- Bu Mürtedler Bize Diğer Kâfirlerden Daha Yakındırlar

Allahu Tealâ şöyle buyurur: *"Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar." (9 Tevbe/123)*

İbn-i Kesir *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Al-

---

44 Ahmed

45 Abdullah Azzam'ın Rahimehullah Cuma hutbesinden

lahu Tealâ Müslümanlara, en yakından başlayarak kâfirlere karşı cihad etmelerini emretti. Bu nedenle Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Arap Yarımadası'nda kâfirlerle cihada ilk olarak müşriklerden başladı. Bu savaşlar esnasında Allahu Tealâ Medine, Taif, Yemame, Mekke, Hayber, Hadramut ve Yemen gibi yerlerin fethini nasip etti. Ve bu fetihlerden sonra insanlar kabileler halinde (fevc fevc) İslam'a girdiler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bundan sonra Ehl-i Kitap ile savaş için hazırlık yapmaya başladı. Bu hazırlıktan sonra ilk sefer Rumlar için planlandı. Çünkü Arap Yarımadası'na en yakın olan kâfirler Rumlardı."

İbn-i Kudame *(rahimehullah)*, "Her kavim, kendisine en yakın olan düşman ile savaşır" başlığı altında şöyle der:

"Burada asıl olan, Allahu Tealâ'nın *"Ey iman edenler! Kâfirlerden yakınınızda olanlara karşı savaşın ve onlar sizde bir sertlik bulsunlar"(9 Tevbe/123)* buyruğudur. Çünkü en yakın olanın zararı daha büyüktür. Onunla savaşmak, hem onun hem de ondan sonrakilerin zararını önler. Onu bırakıp uzaktaki düşmanla savaşmak, en yakın düşmana Müslümanları vurmak için hazırlık yapma fırsatı verir."[46]

2- Mürtedlere Karşı Savaşmanın Önceliği[47]

Şeyhu-l-İslam İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der:

"Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetinde mürtedlerin cezasının, asli kâfirlerin cezasından daha ağır olduğu sabittir. Bu birkaç yöndendir. Bu yönlerden birisi; mürtedin her hâlükârda öldürülmesi, onlardan cizyenin kabul edilmemesi ve

---

46 El-Muğni mea Şerhi'l-Kebir, 10/ 372-373

47 Konunun başlığı "Mürtedlere Karşı Savaşmak, Asli Kâfirlerden Olan Yahudi, Hristiyan Veya Müşriklere Karşı Savaşmaktan Daha Önceliklidir" şeklindedir.

onlar ile zimmet akdinin yapılmamasıdır. Bu hükümler asli kâfirlerin hükümlerinden farklı ve daha ağırdır. Bu yönlerden bir diğeri ise, mürtedin, savaşmaya güç yetiremeyen aciz bir kişi dahi olsa, asli kâfirdeki hükmün aksine öldürülmesidir. Savaşmaktan aciz olan asli kâfir, Hanefilere, Malikilere, Hanbelilere ve ulemanın çoğunluğuna göre öldürülmez. Bir diğer yön ise mürtedin mirasından Müslüman yakınının alamaması ve yine Müslüman yakınından kalan mirasta da mürtedin hak sahibi olmamasıdır. Ayrıca nikâh akdi de asli kâfirin aksine mürted ile caiz değildir. Hatta yine asli kâfirin aksine mürtedin kestiğinin yenilmesi haramdır."[48] Yine şöyle der: "Riddet küfrü icma ile asli küfürden daha büyüktür."[49]

Şeyhu'l-İslam *(rahimehullah)* başka bir yerde de söyle der:

"Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* ve sahabe, asli kâfirden önce mürted ile cihada başladılar. Çünkü mürted ile yapılan bu cihadda Müslümanların ülkelerinin bütünlüğü korundu. Ayrıca İslam'dan çıkmak isteyenler de yeniden İslam'a döndürüldü. Oysaki o dönemde asli kâfirle ve diğer müşriklerle yapılan cihadda istenen hedef Müslümanların topraklarını müdafaa ya da Müslümanların o anki sayılarını korumak değildi. Aksine yeni fetihler ve yeni kavimlere İslam'ın taşınması idi. Ancak şu muhakkak ki, önceden fethedilen yerlerin ve önceden dine girmiş insanların korunması, sonraki yapılacak fetih hareketlerinden öncelikli ve önemlidir."[50]

---

[48] Mecmuu'l-Fetava, 28/534

[49] Mecmuu'l-Fetava, 28/47

[50] Mecmuu'l-Fetava, 35/158-159

3- Savunma Cihadının Saldırı Cihadına Üstünlüğü[51]

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Savunma savaşı, dine ve kutsallara saldıran düşmanı savmanın en çetin şeklidir. İcma ile vaciptir. Dini ve dünyayı bozan saldırgan düşmanı savmak, imandan sonra gelen en büyük vaciptir. Bu nedenle hiçbir şart yoktur ve imkan ölçüsünde herkes için farz-ı ayn hükmündedir."[52] Bu taife, Müslüman ülkelerde dini bozmak için kötülüğü ve rezaleti yayar, küfrü süsler, davetçileri yok eder, fakirliği yayar ve Allahu Tealâ'nın bu ümmete ihsan etmiş olduğu bir takım kaynakları, bu ümmetin düşmanlarına birkaç kırıntı karşılığında satar.

4- Şer'i Emir, Kaderi Emre Uygundur

Müslümanlar aleyhine kâfirlerin elde ettikleri bir takım yollar ancak bu mürtedler aracılığı ile olmaktadır. Yahudileri Filistin'e yerleştirenler kimlerdir? Bu mürtedlerin desteği olmadan onların askeri kuvvetlerinin hiçbir değeri yoktu... Yine, küfür ve şirk kuvvetlerini, Müslüman ülkelere yerleştirenler ve bu ülkelerde yapılanmalarını sağlayarak mal ve hayatı ele geçirmelerine destek olanlar kimlerdir? Şüphesiz ki bunu yapanlar, riddet önderleri ve taifesinden başkası değildir..."[53]

Şeyh Ebu'l-Münzir es-Saidi şöyle der: "Bu mürtedlere karşı cihad etmenin gerekliliği, Allah'ın Kitabı, Rasulü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünneti ve ümmetin selefinin icması ile sabittir. Allahu Tealâ'nın Kitabı'ndaki delil şudur:

---

[51] Konunun başlığı "Bunlarla Yapılacak Cihad Farz-ı Ayn Hükmünde Olan Savunma Cihadı Konumunda Olup, Bu Konumu Sebebi İle de Saldırı Cihadından Önce Gelir" şeklindedir.

[52] El-İhtiyaratu'l-Fıkhıyye, 309

[53] Mealimu't-Taifeti'l-Mansura fi Akri Dari'l-Mü'minine Biladi'ş-Şam, 21-23

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın olunca-ya kadar onlarla savaşın. (İnkâra) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür." (8 Enfal/39)

Şeyhu'l-İslam İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Dinin bir kısmı Allah'a, bir kısmı Allah'tan başkasına ait olduğunda, dinin tamamı Allah'a ait oluncaya kadar onlarla savaşmak gerekir."[54]

Allah Rasulü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetinde ise şöyle geçer: Ubade bin Samit'ten *(radıyallahu anh)* şöyle rivayet edilir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi çağırdı, biz de kendisine bey'at ettik. Bizden söz aldığı şeyler arasında, sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahsımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmamamız vardı. "Ancak açık bir küfür görmeniz ve buna dair elinizde Allah'tan bir delil bulunması hali müstesna" dedi."[55]

Ümmetin selefinin icmasına gelince: İbn-i Hacer *(rahimehullah)* yöneticiler hakkında şöyle der: "Küfre giren yöneticinin azledileceği konusunda icma bulunmaktadır. Her Müslümanın bunun için kıyam etmesi gerekir. Kim bunu yerine getirebilirse sevabını alır. Kim de bu konuda gevşek davranırsa günaha girer. Bunu yerine getirme konusunda aciz kalan kişinin ise oradan hicret etmesi gerekir."

İbn-i Hacer *(rahimehullah)*, "Emirinden hoşuna gitmeyen bir şey gören sabretsin, şüphesiz itaatin dışına bir karış çıkan ve ölen kişi cahiliye ölümü ile ölür"[56] hadisinin şerhinde şöyle der: "İbn-i Battal der ki: Hadis, haksız da olsa, emire karşı çıkmamayı belirtir. Âlimler, zorbalıkla iktidara gelen yöneticiye itaat etmenin, onunla beraber cihad etmenin ona isyan etmekten daha

---

[54] Mecmuu'l-Fetava, 28/495

[55] Muttefekun Aleyhi

[56] Buhari

hayırlı olduğunda icma etmişlerdir. Çünkü bu, kanların akmasını ve çatışmanın çıkmasını önler. Onların delili bu haber ve onu destekleyen diğer haberlerdir. Bundan sadece emirin açık küfrünü istisna etmişlerdir. Açık bir küfür halinin olması durumunda ise, emire itaat etmek vacip olmayıp gücü yetenlerin bu emire karşı mücadele etmeleri vacip olur. Küfre girmesine sebep olacak bir şey yapmadıkça, yönetimindeki bir takım olumsuzluklar sebebiyle kimse ona karşı çıkmamalıdır."[57]

Şeyhu'l-İslam der ki: "Bir güç arkasına sığınarak, dinin mütevatir vaciplerinden bazılarını yerine getirmekten kaçınan gruba karşı savaşmanın vacip olduğu konusunda Müslüman alimler ittifak etmişlerdir."[58]

Şevkani *(rahimehullah)*, tağuti hükümlere muhakeme olanlar hakkında şöyle der: "Bunun, Allah'a ve Allah'ın şeriatine küfür olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktur. Bilakis onlar, Âdem'den *(aleyhisselam)* başlayarak günümüze kadar gelmiş olan bütün şeriatları inkâr etmişlerdir. İslam'ın hükümlerini kabul edinceye, bu hükümlere itaat edinceye ve şeytani tağutluktan tamamen uzaklaşarak aralarında bu tertemiz şeriat ile hükmedinceye kadar onlara karşı savaşılması vaciptir."[59]

Sıddık Han şöyle der: "Halife dinin zarurilerinden olan bir şey hakkında küfre girerse, onunla savaşılır. Bu savaş farz hükmündedir. Çünkü küfre girmesi halinde, elde edilmesi hedeflenen faydayı yitirmiş olur ve toplum üzerinde olabilecek kötülüğünden korkulur. Onunla savaşmak, Allah yolundaki cihaddandır."[60]

Doktor Eymen ez-Zevahiri şöyle der: "Allahu Tealâ, fitne

---

[57] Fethu'l-Bari, 13/7-8

[58] Mecmuu'l-Fetava, 28/540

[59] Ed-Devau'l-Acil fi Def'i'l-Aduvvi's-Sail, 34

[60] Ravdatu'n-Nediyye, 2/364

kalmayıncaya ve din tamamen kendisinin oluncaya kadar, kâfirlerle savaşılmasını mü'minlere farz kılmıştır. Fitne ise, şirktir. Şirkin, günümüzde ortaya çıkmış olan en belirgin biçimi, bazı insanların kendilerini Allahu Tealâ dışında ilahlar ilan etmeleri, insanlar için kanunlar belirlemeleri ve bu kanunlar ile Allah'ın Kitabı'na ve Rasulü'nün *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetine karşı çıkmalarıdır. Bu nedenle güç yetirebilen her Müslümanın, bu yöneticileri ortadan kaldırmak için eliyle, diliyle ve malıyla cihad etmesi gerekir. Cihada, Müslümanlara en fazla eziyet veren tağutlardan başlanır ve bu sıra takip edilir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur. Umulur ki küfre son verirler." (9 Tevbe/12)

Ayette geçen "Eimme (önderler)", 'imam'ın çoğuludur. İnsanların liderleri ya da önde gelenleri manasındadır. İnsanların, kendisine uyduğu kişilere bu isim verilir. Bu ayette, Allah yolunda cihad konusunda azimli olan kişiler için, savaşa Müslümanlara karşı eziyet vermesi ve düşmanlığı ile öne çıkan kişilerden başlaması yönünde teşvik ve emir bulunmaktadır. Böylece, Müslümanlara eziyete ve düşmanlığa meyleden kişiler için bir ibret olsun..."

Kurtubi *(rahimehullah)* şöyle der: "Umulur ki küfre son verirler" yani küfürlerini, batıl düşüncelerini ve Müslümanlara eziyet vermeyi bırakırlar. Buradan anlaşılmaktadır ki, onlarla yapılacak olan savaşın amacı, onlardan gelecek zararın defedilmesi ve dinimize girmelerinin sağlanmasıdır."[61]

Bu nedenle âlimler, kendisinde büyük küfür görünen bir yöneticinin azledilmesi ve ona karşı ayaklanılmasının, buna gücü yeten her Müslüman için vacip olduğunu belirtmişlerdir.

---

[61] Tefsiru'l-Kurtubi, 8/83

İnsanların, Allahu Tealâ'nın hükümleri dışında aralarında hükmettikleri her kanun ve sistem, beşeri fikir posasından başka bir şey değildir. Bu kanunlarla hükmeden yöneticilere ve bu yöneticilerin destekçilerine karşı savaş her Müslümanın üzerine vacip hükmündedir. Bu yöneticilerin kâfir olduğu konusunda Kitap ve sünnette nas bulunmaktadır ve bu konuda hiçbir şüphe de yoktur. Gücü yeten herkesin, bu yöneticilere suikast düzenlemesi caizdir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, her ikisi de Yahudilerden olan Kab bin Eşref ve Ebi Rafi' bin Ebi'l-Hukayk'a suikast düzenlenmesini emretmişti.

İbn-i Hacer *(rahimehullah)* şöyle der: "İkrime'den mürsel olarak yapılan rivayete göre Yahudiler, Kab bin Eşref'in öldürülmesi üzerine şaşkına döndüler ve Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* gelerek, "Büyüğümüz suikast ile öldürüldü" dediler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Kab'ın yaptıklarını, müşrikleri nasıl kışkırttığını ve Müslümanların eşlerine nasıl dil uzattığını onlara anlattı. İbn-i Sad, Yahudilerin korktuklarını ve bir şey demeye cesaret edemediklerini belirtir... Bu, daha önceden davetin kendisine ulaşmış olduğu kişilerin, yeniden kendilerine davet yapılmaksızın öldürülmelerinin caiz olduğunu gösterir. Ayrıca savaşta kişinin ihtiyaç duyduğu sözleri, hakikatini kastetmeden kelime oyunu yoluyla söylemesinin caiz olduğunu gösterir."[62] Bu nedenledir ki Mekke'nin fethinde Allah Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Müslümanlara eziyet vermesi ile öne çıkanlar haricinde bütün Mekkelileri bağışlamıştı. Bağışlamadığı bu kişilerden bazıları dil ile ve bazıları ise bir takım faaliyetler ile Müslümanlara eziyet vermişlerdi.

Yukarıda aktarılanların tamamı, Allahu Tealâ'nın dinine karşı savaş için bir araya gelen, Allah yolundaki mücahidler ve Allah'a çağıran davetçilere karşı her yönden savaş ilan etmiş olan küfür önderlerinin ve onların dostlarının öldürülmeleri ge-

---

[62] Fethu'l-Bari, 8/340

rektiğine delalet etmektedir. Onları öldürmek, diğer küfür sınıflarındaki kimseleri öldürmekten daha önceliklidir. Onların öldürülmeleri için, bütün imkânların kullanılması gerekir. Onlara karşı yapılması gereken bu savaşın yerine getirilmemesi halinde, memleketler, namuslar ve belki de uğruna bu cihadın terkedildiği mallar yitirilecek, korkaklık ve dünya hırsı kalpleri saracaktır.

Kurtubi *(rahimehullah)*, *"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde, bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz" (2 Bakara/216)* ayetinin tefsirinde şöyle der:

"Ebu Ubeyd der ki: "Bazı zorluklarından dolayı cihad hoşunuza gitmeyebilir. Hâlbuki o, sizin için daha hayırlıdır. Zira cihad ile düşmanınıza galip gelirsiniz, ganimetler elde edersiniz, sevap kazanırsınız ve bazılarınız Allah yolunda şehid olma nimetine kavuşur. Savaşı terk etmek hoşunuza gitse de aslında sizin için kötülüktür. Zira bu durumda düşmanlarınıza karşı yenik konuma düşersiniz ve idarenizi kaybedersiniz." Derim ki; onun bu sözü gayet doğrudur. Endülüs'ün başına gelenler bunun en açık delilidir. Zira onlar cihadı terk edip, savaştan korktular. Böylece düşman tarafından memleketleri işgal edildi, öldürüldüler ve esir düştüler... Şüphesiz ki bu, ellerimiz ile işlediklerimizin bir sonucudur."[63]

Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz şöyle der: "Mürted yönetici, kendisini savunan silahlı bir gücün arkasına sığınarak mümteni konumunda ise, onlara karşı savaşmak vacip olur. Onu savunanlar da aynen onun gibi kâfirdirler. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"İçinizden kim onları dost edinirse, onlardandır." (5 Maide/51)*

---

[63] Tefsiru'l-Kurtubi, 3/43

Ayette "men" ibaresi, şart ismidir. Söz veya fiil ile kâfirden yana olup onu destekleyen herkesi içeren genel bir ifadedir. Muhammed bin Abdulvehhab ve diğerleri, müşriklere yandaşlık yapmanın ve Müslümanlara karşı onları desteklemenin, kişiyi İslam'dan çıkaran sebeplerden olduğunu söylerler.[64] Bunun delili ise Allahu Tealâ'nın şu buyruğudur:

"İçinizden kim onları dost edinirse, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet etmez."(5 Maide/51)

Bu suçu işleyen mürtedler ile şehadet kelimesini söyleseler ve İslam'ın diğer esaslarını yerine getirseler dahi savaşılır. Çünkü onlar, İslam'ın aslını bozacak şeyler yapmışlardır ki bunların başında Allah'ın indirdiklerinden başkası ile hükmetmeleri gelmektedir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kâfirler ise tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır." (4 Nisa/76)

Söz veya fiil ile kâfire destek olan herkes, bu desteğinden dolayı kâfir olur. Zahire göre dünyadaki hükmü, aynen iman ve cihad ehline karşı mümteni konumunda olanlar gibidir. Hakkında tekfirini engelleyen bir engel veya şüpheden dolayı batınen Müslüman olabilir. Ancak bu, onun tekfirine engel olmaz. Sünnette, mümteni olanlar hakkındaki uygulama budur. Bu konuyu başka bir risalede açıkladım. Yaşayanın delil ile yaşaması ve helak olanın da delil ile helak olması için bu bilgilerin halk arasında yayılması gerekir.

Müslümanların bunu yapmaya güçleri yetmiyorsa, hazırlık yapmaları vacip olur. İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Acizlik olduğu zaman kuvvet hazırlayarak ve atlar besleyerek cihada hazırlık yapmak gerekir. Çünkü vacibin ancak kendisi ile

---

[64] İbnu'l-Kayyim ve İbn-i Abdulvehhab, Mecmuatu't-Tevhid, 38.

yerine getirildiği şey de vaciptir."[65] Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"Kâfirler yakayı kurtardıklarını sanmasınlar. Çünkü onlar (bizi) aciz bırakamazlar. Onlara (düşmanlara) karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve cihad için bağlanıp beslenen atlar hazırlayın..." (8 Enfal/59-60)*

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, ayette geçen "kuvvet" ibaresini, "Kuvvet, atmaktır" diye açıklamış ve bunu üç defa tekrarlamıştır.[66]

Müslümanların tağutlara karşı nasıl tavır takınacaklarını, hiçbir Müslümanın çiğnemesinin caiz olmadığı şer'i naslar belirlemektedir. Şu hadis bu naslardan biridir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi çağırdı ve kendisine bey'at ettik. İyilik ve kötülükte, bolluk ve darlıkta kendisini dinleyip itaat etmek, onu kendi canımıza tercih etmek ve işin ehli ile iktidar kavgası yapmamak üzere kendisine söz verdik. "Ancak bir delile dayanarak bir işin açık bir küfür olduğunu görmeniz müstesna" dedi."[67] Yukarıda belirttiğimiz gibi, kâfir olan yöneticilere karşı fiilen karşı çıkmak konusunda icma bulunmaktadır. Bu nedenle nas ve icma varken, tağutlara karşı çıkmanın yöntemi hakkında ictihad caiz değildir. Nas ve icmanın bulunduğu bir meselede ictihad edenler, büyük bir sapıklık içine düşmüş olurlar. Şirk olan parlamentolar vasıtasıyla İslam'ın hükmünü yürütmeye çalışanlar bu sapıklığa düşenlerdendir.

Gücünün yetmemesini sebep olarak göstererek bu mürtedlere ve tağutlara karşı çıkamadığını söyleyenlere deriz ki, acizliğin olduğu durumlarda yapılması gereken, onların parlamentolarına katılmak değil, Allah yolunda cihad için hazırlık yapmaktır. Acizliğin tahakkuk etmesi halinde, hicret vaciptir. Eğer ki

---

[65] Mecmuu'l-Fetava, 28/259

[66] Müslim, Ukbe bin Amir (radıyallahu anh)'dan rivayet etmiştir.

[67] Muttefekun Aleyhi

hicret konusunda da acizlik varsa, bu durumda yapılması gereken mü'min müstaz'aflardan olarak Allahu Tealâ'dan bulunduğu durumdan kendisini kurtarmasını diler. Ki onların hali şu ayette geçtiği gibidir:

> *"..Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı lutfet" diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar..." (4 Nisa/75)*

Onların yasama meclislerine katılmak, hiçbir Müslümanın yapacağı işlerden değildir. Çünkü bu parlamentolara katılmak, egemenliği Allah'a değil, halka veren demokrasiye razı olmak ve dolayısıyla da parlamentodaki çoğunluğu, ümmeti bağlayıcı şekilde kanun koyan bir otorite olarak kabul etmek demektir. Bu ise, "*Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi rabler edinmesin"(3 Al-i İmran/64)* ayetinde belirtilen küfrün manasıdır. Bu parlamento üyeleri, ayette belirtilen "rabler" konumundadırlar. Bu da küfrün ta kendisidir. Bu konuda cahil olanın, bunu bilmesi ve öğrenmesi gereklidir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

> *"O (Allah), Kitap'ta size şöyle indirmiştir ki: Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini yahut onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, onlar bundan başka bir söze dalıncaya kadar kâfirlerle beraber oturmayın; aksi halde siz de onlar gibi olursunuz. Elbette Allah münafıkları ve kâfirleri cehennemde bir araya getirecektir." (4 Nisa/140)*

Onlarla beraber oturan ve küfürlerine tanık olanlar, küfürde onlar ile eşit olurlar.

Mürted yöneticilere ve destekçilerine karşı cihad etmek, meşru mazereti olanlar dışında her Müslümanın üzerine farz-ı ayn hükmündedir. Cihadın üç yerde kişi üzerine farz-ı ayn olacağını belirtmiştik. Düşmanın Müslümanlara ait bir yeri işgal etmesi, cihadın farz-ı ayn olduğu hallerden biridir. Günümüz de Müslümanlara musallat olan mürted yöneticilerin durumu bu-

dur. Bunlar Müslümanların başına musallat olan kâfir düşmanlar olup onlarla savaşmak farz-ı ayn hükmündedir. Bu nedenle Kadı Iyad "Müslümanların kâfir yöneticiye karşı ayaklanması vaciptir" der. İbn-i Hacer'in *(rahimehullah)* her Müslümanın, bu yöneticilere karşı çıkması konusunda söyledikleri ise daha açıktır. Şöyle der: "Yöneticinin kâfir olması durumunda, yönetimden indirilmesi konusunda icma vardır. Bunu yerine getirmek tüm Müslümanlar üzerine farz-ı ayn hükmündedir."[68] Ubade bin Samit'ten *(radıyallahu anh)* rivayet edilen hadisten anlaşılan da budur.

Bu tağutlara karşı cihadın farz-ı ayn olması, bütün Müslümanlara ulaştırılması gereken vacip ilimlerdendir. Böylece her Müslüman, Allahu Tealâ tarafından bu tağutlara karşı savaşmakla yükümlü kılındığını bilmelidir. Bu tağutlar, dinlerine sarılan Müslümanlar ile sıradan halk arasında öldürücü bir ayrılık duvarı örmektedirler. Böylece halkın cehaleti ve suskunluğu arasında, dinlerine sarılan Müslümanları rahatlıkla vurabilmektedirler. Hâlbuki bu halkın içerisinden her bir kişi, Müslüman olduğu sürece, bu tağutlara karşı çıkma farziyeti konusunda yükümlüdür. Hatta fasık dahi olması bu farziyeti kişi üzerinden düşürmez. Dinlerine sarılan Müslümanların, tağutların, kendileri ile halk arasında ördükleri duvarı kaldırmaları gerekir. Bu ise bireysel ve kitlesel davet yolu ile halka cihad farziyetini anlatmakla olur. Böylece cihad meselesi, sadece bir gün ve bir gecede ortadan kaldırılabilecek küçük bir azınlığın meselesi olmaktan çıkar ve bütün Müslümanların meselesi haline gelir. Bu şekilde cihad, belli bir takım kişilerin değil, herkesin görevi olur. İşte o zaman tağutların ve işbirlikçilerinin kıyameti kopar, küfür ve cinayetleri ortaya çıkarıldıktan sonra, Allah'ın izni ile azledilmeleri gerçekleşir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

---

[68] Fethu'l-Bari, 13/123

"Onların sizi çıkardığı yerden siz de onları çıkarın." (2 Bakara/191)

Bir kutsî hadiste ise Allahu Tealâ şöyle buyurur: "Onlar seni çıkardıkları gibi sen de onları çıkar."[69]

Tağutların propaganda ile ve halkı cahilleştirerek dinlerine sarılan Müslümanları halkın arasından dışladıkları gibi, onlara karşı cihadın farz olduğunun anlatılması ile halkın aydınlatılması ve bilgilendirilmesi gerekir. Tağutların, dinlerine sarılan Müslümanları mallarından ve yakınlarından soyutlayıp çıkardıkları ve geçim imkânlarını ellerinden aldıkları gibi, Allah'a ve Rasulü'ne karşı savaş maksadı ile ordularını donattıkları mal ve servetlerden de bu tağutların soyutlanması gerekir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"(Allah'ın verdiği bu ganimet malları) yurtlarından ve mallarından uzaklaştırılmış olan, Allah'tan bir lütuf ve rıza dileyen, Allah'ın dinine ve peygamberine yardım eden fakir muhacirlerindir. İşte doğru olanlar bunlardır." (59 Haşr/8)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Kureyş hakkında kıtlık bedduasında bulunmuştur. Abdullah bin Mes'ud şöyle der: "Kureyş Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* karşı galebe çalarak ona direndikleri zaman, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Allah'ım, Yusuf'un yedi şeyi gibi, onlara karşı bana yedi şey ile yardım et" dedi. Daha sonra Kureyş, kıtlıktan dolayı bir yıl boyunca kemik ve ölü eti yedi."[70]

Bu tağutlara, mecbur kalmadıkça gümrük, vergi ve benzeri şekillerde mal vermek Müslümanlar için haramdır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"...Günah ve haksızlık üzerine yardımlaşmayın" (5 Maide/2)

"Mallarınızı aklı ermezlere vermeyin." (4 Nisa/5)

---

69 Müslim

70 Buhari, Hadis No: 4822

Bilinmelidir ki bu tağutların ne kanunları ve ne de hükümetleri meşru değildir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Kim dinimizden olmayan bir amel işlerse, o reddedilir."[71]

Müslümanların, kâfirlerin mallarını kuvvet yolu ile (ganimet olarak) ve hile yolu ile (fey olarak) almaya çalışmaları da gereklidir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Müslümanların kullanması amacıyla Kureyş'in mallarını almak için çıkmıştır. Bedir Savaşı'nın sebebi de budur.

Sonuç olarak, cihad meselesini belirli bir kesimin meselesi olmaktan çıkarıp bütün halkın meselesi haline dönüştürmek gerekir. Çünkü cihadın, belirli bir kesimin meselesi olarak kalması, istenen değişikliği yapmayı sağlamamaktadır. Ayrıca bu, "Şüphesiz *bir kavim kendi durumunu değiştirmedikçe, Allah, onlarda bulunanı değiştirmez" (13 Rad/11)* kuralına da aykırıdır. Ancak bu, ülkedeki tüm halkın bu olaya katılmasının gerektiği manasında da değildir. Çünkü bu uzak bir ihtimaldir. İstenen şey, İslam devrimini gerçekleştirebilecek ve daha sonra da gerek içerden ve gerekse dışardan gelebilecek tehlikelere karşı bu yapıyı savunabilecek kadar bir topluluğun oluşmasıdır. Halkın geri kalanının ise buna sempati duyması yahut hakkı görünceye kadar en azından tarafsız kalması yeterlidir. Ayrıca, tağutların devrilmesi sürecinde aktif rol alamayanların en azından tağutlarla işbirliği yapmaması gerektiği konusunda halkın bilinçlendirilmesi gerekir. Özellikle, cihada bizzat katılamayanların halkı bilinçlendirme faaliyetlerinde bulunması gerekir. Böylece cihad olayı her gün Müslümanların evlerinden yeni bir eve girmiş ve davet yeni taraftar ve destekçiler kazanmış olur. Allahu Tealâ'nın sözü yerini buluncaya kadar bu süreç böyle devam eder ve şüphesiz ki O, (*Subhanehu ve Tealâ*), verdiği sözden geri dönmez. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

---

[71] Müslim

"Biz ise, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunmak, onları önderler yapmak ve onları (mukaddes topraklara) varis kılmak istiyorduk. Ve o yerde onları hakim kılmak; Firavun ile Haman'a ve ordularına, onlardan (İsrailoğullarından gelecek diye) korktukları şeyi göstermek (istiyorduk)." (28 Kasas/5-6)[72]

Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz, aynı konu ile ilgili olarak yine şöyle der: "Mürted yöneticilere karşı yapılması gereken cihad ile ilgili olarak, bu yöneticilere karşı savaşılmasının cihad olarak isimlendirilmeyeceği, bu tür hareketlerin Müslümanların yöneticilerine karşı isyan kabilden olduğu şeklinde bir şüphe bulunmaktadır. Bu şüphenin sahiplerine göre cihad, terim olarak kâfirlere karşı savaş manasına gelmektedir ve bu yöneticileri kapsamamaktadır. Öncelikle belirtmek gerekir ki bu, komik bir iddiadır. Buna üç yönden cevap verilir:

Birincisi: Bu yöneticiler asıl itibari ile Müslüman değillerdir ki onlara karşı savaşılması, Müslüman yöneticiye isyan kabilinden olsun. Bu yöneticilerin hiçbirine Kitap ve sünnet ile hükmetme şartına binaen şer'i bir bey'at verilmemiştir. Onlar ile insanlar arasındaki bütün ilişkiler, sonradan ortaya konmuş olan anayasa ve kanun maddeleri üzerinden işlemektedir. Dolayısıyla bu yöneticilerin ve yönetimlerin hiçbir meşruiyeti yoktur.

İkincisi: Mademki cihad, kâfirlere karşı yapılan savaş manasına gelmektedir, o zaman Allahu Tealâ'nın şu ayetinin gereği olarak bu yöneticiler de kâfirdirler:

"..Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler; işte onlar kâfirlerin ta kendileridir" (5 Maide/44)

Bizim onları mürted olarak isimlendirmemiz, onların kâfir

---

[72] El-Umde fi İ'dadi'l-Udde li'l-Cihad fi Sebilillah, 277-280. (Bu kitabın Türkçe'ye tercümesi Allahu Teala'nın lütfu ve yardımı ile tamamlanmıştır.)

sınıfına girmedikleri manasında değildir. Zira Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse..." (2 Bakara/217)

Yine başka bir ayette de şöyle geçer:

"(Ey münafıklar! Boşuna) Özür dilemeyin, çünkü siz iman ettikten sonra (tekrar) kâfir oldunuz." (9 Tevbe/66)

Bu nedenle mürted, küfür sınıflarından biridir.

Üçüncüsü: Şüphesiz ki mürtedlere karşı yapılan savaş, cihad hükmündedir. Şu ayet bunun en açık delilidir:

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (şunu iyi bilsin ki) Allah öyle bir kavim getirecek ki, Allah onları sevecek, onlar da Allah'ı sevecekler. Mü'minlere karşı alçak gönüllü; kâfirlere karşı şiddetli olacaklar. Allah yolunda cihad edecekler ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayacaklar. İşte bu, Allah'ın bir ihsanıdır ki, onu dilediğine verir. Allah ihsanı bol olan, çok iyi bilendir." (5 Maide/54)[73]

Allahu Tealâ'nın hükümleri ile hükmetmeyen yöneticilere karşı yapılan savaş, şüphesiz cihaddır. Aksi halde mürtedlere karşı savaşan Ebu Bekir ve diğer sahabenin *(radıyallahu anhum)*, bu savaşlarında Allah yolunda cihad eden mücahidler niteliğinde olmadıkları şüphesi doğar."[74]

Ebu Katade el-Filistini şöyle der: "Sonra bil ki, Müslüman üzerine vacip olan kâfirlerden uzaklaşma fiili, bu yöneticilere karşı savaşmayı gerektirir. Eğer ki yönetici küfre girer ve Rahman'ın şeriatından irtidat ederse, yönetimden indirilip yerine iman ehlinden bir kişi tayin edilinceye kadar ona karşı savaşılması vaciptir.. Ubade bin Samit'ten *(radıyallahu anh)* şöyle riva-

---

73 Minhacu's-Sünneti'n-Nebeviyye, 220-221. Dr. Muhammed Reşad Salim'in tahkikiyle

74 El-Hadi ila Sebili'r-Reşad

yet edilir:

"Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bizi çağırdı, biz de kendisine bey'at ettik. Bizden söz aldığı şeyler arasında, sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahsımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmamamız vardı. "Ancak açık bir küfür görmeniz ve buna dair elinizde Allah'tan bir delil bulunması hali müstesna" dedi."[75]

Nevevi *(rahimehullah)* şöyle der: "Kadı Iyad der ki: Âlimler kâfir bir kişinin Müslümanlara imam olamayacağında icma etmişlerdir. Sonradan kâfir olursa bu görevden indirilir. Kâfir olursa veya dinini değiştirirse ya da bid'at işlerse, artık Ulü'l-emr olmaktan çıkar, ona itaat edilmez, ona karşı ayaklanılması, bulunmuş olduğu görevden indirilmesi ve mümkün ise, onun yerine adaletli bir imam tayin edilmesi Müslümanlar üzerine vacip olur. Ancak imam ile beraber bir grup da dinden dönmüş ve bunlar kendilerine güç yetirilemeyecek hale gelmişler ise (mümteni), bu durumda Müslümanlar üzerine güç yetiremedikleri sürece onlara karşı çıkmaları vacip değildir. Kişi bu mürtedlere karşı çıkamıyor ise, yurdunu bırakıp başka yere hicret eder ve dinini kurtarır."[76]

İbn-i Hacer *(rahimehullah)* özetle şöyle der: "Yöneticinin kâfir olması durumunda, yönetimden indirilmesi konusunda icma vardır. Bunu yerine getirmek tüm Müslümanlar üzerine farz-ı ayn hükmündedir."[77]

Yukarıda aktarılanlardan da anlaşıldığı gibi alimler, Müslümanın, kâfirin hükmünden razı olmasının caiz olmadığı hakkında icma etmişlerdir. Bilakis onur ve üstünlüğün Allah'ın, Rasul'ün ve mü'minlerin olması gerekir. Müslümanın, kâfire ve

---

[75] Muttefekun Aleyhi

[76] Sahihu Muslim Şerhi, Nevevi, Kitabu'l-İmara, 12/229

[77] Fethu'l-Bari, 13/123

kâfirin hükümlerine boyun eğmesi, mü'mine yakışmayan zillet biçimlerindendir.

Allahu Tealâ seni korusun ey kardeşim! Bil ki, dinimizde mürtedin hükmü, asli kâfirin hükmünden daha şiddetli ve ağırdır. İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Riddet küfrü icma ile asli küfürden daha ağırdır."[78] Yine şöyle der: "Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sünnetinde mürtedlerin cezasının, asli kâfirlerin cezasından daha ağır olduğu sabittir. Bu birkaç yöndendir. Bu yönlerden birisi, mürtedin her hâlükârda öldürülmesi, onlardan cizyenin kabul edilmemesi ve onlar ile zimmet akdinin yapılmamasıdır. Bu hükümler asli kâfirlerin hükümlerinden farklı ve daha ağırdır. Bu yönlerden bir diğeri ise, mürtedin, savaşmaya güç yetiremeyen aciz bir kişi dahi olsa, asli kâfirdeki hükmün aksine öldürülmesidir. Savaşmaktan aciz olan asli kâfir, Hanefilere, Malikilere, Hanbelilere ve ulemanın çoğunluğuna göre öldürülmez. Bir diğer yön ise mürtedin mirasından Müslüman yakınının alamaması ve yine Müslüman yakınından kalan mirasda da mürtedin hak sahibi olmamasıdır. Ayrıca nikah akdi de asli kâfirin aksine, mürted ile caiz değildir. Hatta yine asli kâfirin aksine mürtedin kestiğinin yenilmesi haramdır."[79]

İmam Ahmed *(rahimehullah)*, mürted için zimmet akdinin geçerli olmayacağını belirtir. Câmiu'l-Hallal'da şöyle geçer:

"Esram der ki: Ebu Abdullah'a[80], kendilerinden cizye alınan zındıklar hakkında soruldu. O bunu reddetti ve şöyle dedi: 'Onlardan cizye kabul edilmez ve boyunları vurulur. İslam'da, onlardan cizye kabul edileceğine dair hiçbir şey işitmedik.' Sonra dedi ki: 'Subhanallah! Zındıklardan cizye mi alınıyor?' Esram der ki: İmam Ahmed, zındıklardan cizye alınmasını reddetti.

---

[78] Mecmuu'l-Fetava, 28/478

[79] Mecmuu'l-Fetava, 28/534

[80] İmam Ahmed

Hatta bu meseleye oldukça önem vermiştir."[81]

Hatta onlar, mürtedin defnedilmeyeceği görüşündeydiler: "İshak bin Mansur der ki: "Ahmed'e, 'Mürted öldürüldüğünde, cesedi ne yapılır?' dedim. Şöyle cevap verdi: Onun cesedi, boynunun vurulduğu yerde bırakılır."[82]

İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der: "Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* ve sahabe asli kâfirden önce mürted ile cihada başladılar. Çünkü mürted ile yapılan bu cihadda Müslümanların ülkelerinin bütünlüğü korundu. Ayrıca İslam'dan çıkmak isteyenler de yeniden İslam'a döndürüldü. Oysaki o dönemde asli kâfirle ve diğer müşriklerle yapılan cihadda istenen hedef, Müslümanların topraklarını müdafaa ya da Müslümanların o anki sayılarını korumak değildi. Aksine yeni fetihler ve yeni kavimlere İslam'ın taşınması idi. Ancak şu muhakkak ki, önceden fethedilen yerlerin ve önceden dine girmiş insanların korunması, sonraki yapılacak fetih hareketlerinden öncelikli ve önemlidir."[83]

Yönetimden indirilinceye ve Müslümanlar üzerindeki otoriteleri yok edilinceye kadar bu mürtedler ile savaşılması her Müslüman üzerine farz hükmündedir… Kendilerinden önceki Müslümanlar tarafından kan verilerek fethedilmiş olan bu memleketlerde yeniden İslam şeriatının hâkim kılınması için gerekli olan cihadî hazırlıkların yapılması, gücü oranında her Müslüman üzerine farz-ı ayndır… Bu lanetli yöneticiler, otoriteyi ele geçirdikleri günden itibaren, dini ve toplumu değiştirdiler, İslam şeriatı yerine başka şeriatlar ile hükmetmeye başladılar ve müşrikleri yeniden bu topraklara hâkim kıldılar. Bu yöneticiler, İslam ümmetine olan kinleri ve kendisi ile hükmettikleri şeytani kanunları sebebi ile yeryüzünde bozgunculuk yapmaktadırlar…

---

[81] Paragraf No: 1340.

[82] Paragraf No: 1301

[83] Mecmuu'l-Feteva, 35/158-159.

Allahu Tealâ ise mü'minlere, yeryüzünde bozgunculuk yapanlara karşı cihad etmelerini emretmiştir. Allah Tealâ şöyle buyurur:

"Allah ve Rasulü'ne karşı savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuk yapanların cezası ancak ya acımadan öldürülmeleri, ya asılmaları yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi yahut da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu onların dünyadaki rüsvaylığıdır. Onlar için ahirette de büyük azap vardır." (5 Maide/33)

Bu yöneticiler, İslam şeriatından yüz çevirerek, Kitap ve sünnetin hükümlerine boyun eğmeyi terk ederek ve yeryüzünde bozgunculuk yaparak Allah'a ve Rasulü'ne *(sallallahu aleyhi ve sellem)* karşı savaş açmışlardır. Dolayısıyla İslam ehlinin, yeryüzü bu tağutlardan temizleninceye kadar, onlara karşı elde ettikleri bütün imkânları kullanarak kıyam etmeleri farzdır.

Bu, yarından önce bugün yerine getirilmesi gereken bir iştir. Çünkü onların yönetimde kaldığı her an, bozgunculuk artmakta ve ümmet Allahu Tealâ'nın dininden uzaklaşmaktadır. Onlar, idareleri altındaki fesad kuruluşları ve grupları ile toplum içerisinde bozgunculuğu ekmektedirler.

Şeriatı değiştiren bu mürtedlere karşı hoşgörülü olunması gerektiğini söyleyenlerin bu iddialarında hiçbir hikmet yoktur. Aksine bu mürtedlerin yok edilmesi yönündeki çalışmalar konusunda sünnet, davet ve cihad ehlinin acele etmesi hem kendileri ve hem de ümmetleri açısından daha iyidir.

Ey sevgili kardeşim, bu yönetimlerin basın ve yayın ile ilgili kurumlarının insanlar arasında rezillik ve zinayı yaymak, günahları güzel göstermek ve onları, akılları yok eden şirk yollarına çağırmak için neler yaptığını görmüyor musun?

Yine adalet bakanlığının, haramı helal, günahları mubah kıldığını ve kulların haklarını nasıl gasp ettiğini görmüyor musun?

Maliye bakanlığı ve bu bakanlığa bağlı olan kurumların,

devletin bütün işlerini haram olan faiz üzerine kurduğunu görmüyor musun? Halk, faizci bankalar dışında parasını koruyamamakta ve faiz temeli üzerine kurulmuş olan sisteme bulaşmadığı sürece ticaretini yürütememektedir. İnsanların hayatını ve geçimini iyileştireceği iddiası ile yaydıkları krediler, faiz sistemine katkıda bulunmak dışında hiçbir işe yaramamaktadır. İnsanların temel ihtiyaçları olan her şey vergilere bağlanmakta ve bu vergiler baskı ile tahsil edilmektedir.

Okul ve akademilerdeki genç nesil konusunda milli eğitim bakanlığının neler yaptığını görmüyor musun? Bu nesillere öğretilen ve kültür olarak aşılanan nedir acaba? Yüksek akademiler ve üniversiteler gibi eğitim kurumlarına bak. Onlarla, Allah-u Tealâ'nın emrini karşılaştır. Bütün açıklığı ile göreceksin ki bu kurumların tamamı, tağutun ve onun destekçilerinin ideallerini gerçekleştirme konusunda çok önemli bir konuma sahiptirler.

Bütün bunlardan sonra şunu soruyoruz: Müslümanın, bu yöneticilere karşı ayaklanma ve onların öldürülmesi konusunda herhangi bir mazereti kalıyor mu? Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (8 Enfal/39)

Şu an Müslümanların memleketlerinde yaşanan ve hükmeden din acaba Allah'ın dini midir yoksa başkalarının dini mi? Dinin bir kısmı Allah'a, bir kısmı ise başkalarına ait olduğunda, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşmak ve cihad etmek farz olur.

Şeyh Ebu Basir şöyle der: "Kâfirlere karşı açık eylemlerin terkedilmesi, niyetin ve kalplerde gizlenen şeylerin bozukluğuna delalet eder. Bununla birlikte açık eylemlerin terkedilmesi, ümmeti cihaddan uzaklaştırmaya ve Allah yolunda cihad eden mücahidlere yardımın kesilmesine sebep olur. Bu özellikler ise, İslam ve Müslümanlara kötülük besleyen korkak münafıkların vasıflarıdır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Sizler, inkar edenler gibi, yeryüzünde sefere çıkan veya savaşan kardeşleri hakkında, 'Eğer bizim yanımızda kalsalardı, öldürülmezlerdi' diyenler gibi olmayın. Allah bu kanaatı onların kalplerine bir hasret olarak koydu. Hayatı veren de, alan da Allah'tır. Allah, yaptıklarınızı hakkıyla görür." (3 Al-i İmran/156)

İbn-i Kesir *(rahimehullah)* şöyle der: "Allahu Tealâ, bozuk akidelerinde kâfirlere benzemeyi mü'min kullarına yasaklıyor. O kâfirlerin, seferlerde ve savaşlarda ölen yakınları hakkında, "Eğer dediğimizi yapsalardı, başlarına gelenler gelmezdi" demeleri, bu bozuk akidelerine delalet etmektedir."[84] Yakınları hakkında söyledikleri bu sözün, küfre girdiklerine ve akidelerinin bozukluğuna delil sayılmasına dikkat edilmelidir... Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cihad etmekten (geri kalmak için) senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini pekiyi bilir. Ancak Allah'a ve ahiret gününe iman etmeyen, kalpleri şüpheye düşüp, kuşkular içinde bocalayanlar (cihaddan geri kalmak için) senden izin isterler." (9 Tevbe/44-45)

Bu ayetin tefsiri hakkında İbn-i Teymiye *(rahimehullah)* şöyle der:

"Bu, mü'minin cihadı terk etme konusunda Rasullullah'tan *(sallallahu aleyhi ve sellem)* izin istemeyeceğine ve ancak iman etmeyenlerin böyle bir izin isteyeceklerine dair Allahu Tealâ'dan bir ihbardır. Buna göre, izin dahi almadan cihadı terk edenlerin durumu nasıl olur?"[85]

Ben de diyorum ki, ya bu ümmeti cihaddan alıkoyan ve cihad edenleri, cihadlarından dolayı günahkâr sayanların durumu

---

[84] İbn-i Kesir, Tefsiru'l-Kur'ani'l-Azim, 1/438

[85] Mecmuu'l-Feteva, 28/438

nasıl olur? Allah Tealâ'nın şu ayetleri de bununla ilgilidir:

"(Evlerinde) oturup da kardeşleri hakkında, 'Bize uysalardı öldürülmezlerdi' diyenlere, 'Eğer doğru sözlü insanlar iseniz, canlarınızı ölümden kurtarın bakalım!' de." (3 Al-i İmran/168)

"Allah, içinizden (savaştan) alıkoyanları ve kardeşlerine, "Bize katılın" diyenleri gerçekten biliyor. Zaten bunların sadece pek azı savaşa gelir. (Gelseler de) size karşı cimrilik ederek gelirler. Hele korku gelip çattı mı, üzerine ölüm baygınlığı çökmüş gibi gözleri dönerek sana baktıklarını görürsün. Korku gidince ise, mala düşkünlük göstererek sizi sivri dilleri ile incitirler. Onlar iman etmiş değillerdir; bunun için Allah onların yaptıklarını boşa çıkarmıştır. Bu, Allah'a göre kolaydır." (33 Ahzab/18-19)

Alimler şöyle derler: "Münafıklar, Hendek Savaşı'ndan dönenlere, "Yazıklar olsun size, oturun ve savaşa çıkmayın" diyorlardı. Ordudaki yakınlarına, "Medine'ye gelin, biz sizi bekliyoruz" şeklinde mektuplar gönderiyorlar ve onları cihaddan uzaklaştırıyorlardı. Orduya ancak ayrılık çıkarmak ve gösteriş amacıyla katılıyorlardı. Bir fırsatını bulduklarında ise hemen Medine'ye dönüyorlardı."[86]

Allahu Tealâ'nın, *"Onlar iman etmiş değillerdir"* sözü, bu tür vasıflara sahip olanlar ile ilgilidir. Onlar, doğru imana sahip değillerdir. İmanı izhar ettikleri dış görünüşlerinin aksine, batıni olarak küfür ve nifak içerisindedirler.[87]

Allah Tealâ şöyle buyurur:

"Sizi gözleyenler, Allah'tan size bir zafer gelirse, "Sizinle beraber değil miydik?" derler; eğer kâfirlere bir pay çıkarsa, onlara: "Size üstünlük sağlayarak sizi mü'minlerden koru-

---

[86] Mecmuu'l-Fetava, 28/455

[87] Tefsiru'ş-Şevkani.

madık mı?" derler. Allah kıyamet günü aranızda hüküm verir. Allah kâfirlere, iman edenler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir. Şüphesiz münafıklar Allah'a oyun etmeye kalkışıyorlar; Hâlbuki Allah onların oyunlarını başlarına çevirmektedir." (4 Nisa/141-142)

"İnsanlardan kimi vardır ki, "Allah'a iman ettik" der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar. Hâlbuki Rabbinden bir nusret gelecek olsa, mutlaka, 'Doğrusu biz de sizinle beraberdik' derler. Acaba Allah, herkesin kalbindekileri en iyi bilen değil midir?" (29 Ankebut/10)

Bu ve buna benzer birçok ayet, Allah yolunda cihadın özürsüz olarak terkedilmesinin ve bir takım iftira ve dedikodular ile insanların cihaddan ve mücahidlere yardım etmekten uzaklaştırılmasının münafıkların ahlakından olduğuna ve bu kişilerin batıni hallerinin bozukluğuna delil niteliğindedir.

Kâfir tağutlara destek olan, mücahid Müslümanlar aleyhinde bu tağutlara şer'i fetvalar hazırlayan, mücahidleri demir dilleriyle yaralayan ve insanlar arasında mücahidlerin fitne ve kötülük ehli insanlar olduğu iftirasını yayanlar, şüphesiz ki suçludurlar ve cehennem ateşinde kalıcıdırlar. Ne kötü gidiş yeridir orası!"[88]

Kâfir yöneticiye karşı ayaklanan ve bu uğurda öldürülen kişi, şehiddir. Bu kişinin, kâfir tarafından öldürülmüş olması ile Müslüman tarafından öldürülmüş olması arasında da fark yoktur. Hatib eş-Şirbini *(rahimehullah)* şöyle der: "Şehid yıkanmaz ve namazı da kılınmaz. Şehid, kâfirlere karşı yapılan savaşta, bu sebepten dolayı öldürülen kişidir."

Yani, bu savaş nedeniyle öldürülen kişidir. Yine şöyle der: "Onun, bir kâfir tarafından öldürülmesi ile yanlışlıkla bir Müs-

---

[88] Kavaidu't-Tekfir, 107-109

lüman tarafından öldürülmesi arasında fark yoktur. Yine onun, silahının geri tepmesi veya bineği tarafından tepelenmesi sebebi ile ölmesi veya harp ehline destek olan baği bir Müslüman tarafından öldürülmesi arasında da fark yoktur."[89]

Ölüm nedeni ne olursa olsun, savaş esnasında öldürüldüğü sürece, bütün bu kimseler şehidler sınıfına dâhildirler.

Hatib eş-Şirbini, kâfir yöneticinin safında savaşanların ve ona destek olanların, harp ehli hükmünde olduklarını ve onların eliyle ölen kimsenin, Allah yolunda şehid olduğunu belirtmektedir. Mürted tağutlarla savaşmanın farziyeti konusunda aktarmak istediklerimizi, İmam Şevkani'nin *(rahimehullah)* şu sözleri ile bitirmek istiyoruz: "Canını bunlarla savaşa adayan, Allah'a sığınan ve niyetinde samimi olan kimsenin destekleneceği, sonucun onun lehine olacağı temiz şeriatın kaidelerinden ve naslarından bilinmektedir. Allahu Tealâ bunu, Aziz Kitabı'nda vaad etmiştir:

"Şüphesiz Allah kendisine yardım edene yardım eder." (22 Hacc/40)

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a yardım ederseniz, O da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar" (47 Muhammed/7)

"Sonuç ise Allah'tan sakınanlarındır." (7 A'raf/128)

Yine şöyle der: "Gücü yettiği halde onlara karşı cihad etmekten uzak duran kişi, hak ettiği ceza ile karşı karşıya kalır. Allahu Tealâ, temiz şeriatı ile amel etme konusunda gereken önemi göstermemeleri ve kötülükleri terk etmemeleri sebebi ile İslam ehline, bazı toplulukları musallat etmiştir. İslam'ın ilk dönemlerinde Müslümanlara, Hariciler'in musallat edilmesi, daha sonraları ise Karamita, Batıniyye ve Tatarlar'ın musallat edilmesi ve çoğu memleketlerin Avrupa'nın hâkimiyeti altına girmesi

---

[89] Hatib eş-Şirbini, Muğni'l-Muhtac, 1/350.

bundan dolayıdır. Ey akıl sahipleri! İbret alın. Kalbi olan, işiten ya da gören kimse için bu olanlarda ibret vardır."[90]

Ebu Katade el-Filistini şöyle der ki: "Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Halkı ıslah ehlinden olduğu halde Rabbin, bir haksızlık ile memleketleri helak etmez." (11 Hud/117)

Bil ki! Allahu Tealâ'nın sevdiği ıslahlardan biri de küfür önderleriyle savaşmak ve onları öldürmektir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onların yemin (diye bir şeyleri) yoktur. Umulur ki küfre son verirler." (9 Tevbe/12)

Yeryüzünün bu tağutlardan ve onların pisliklerinden temizlenmesi, Allahu Tealâ'nın sevdiği ve razı olduğu ıslahın ta kendisidir. Kim, küfür önderlerinin öldürülmesi ve onların ortadan kaldırılmasının fitne olduğunu söylerse, Allahu Tealâ'nın emrini reddettiğini bilsin. Bilakis bu kişi, böyle bir iddia ile insanlar arasında fitne yaymaktadır. Evet! Pislik çoğaldı... İnsanları gafletten uyandırmak için, bütün gücümüzle sesimizi yükseltmeliyiz. Şüphesiz insanlar üzerindeki bu gaflet uzun sürdü. İnsanlar, gafletin uzaması nedeni ile bulundukları halin kaçınılmaz olduğu ve hiçbir çıkış yolunun bulunmadığı zannına kapıldılar. Bu nedenle, Allah'a çağıran davetçilerin, toplulukları uyarmaları, mürtedlerin hükümlerine ve içinde bulundukları zillet ve utanç verici duruma rıza göstermeleri halinde kalplerin öleceğini bildirmeleri ve bu yöneticilerin sihir perdelerini parçalamaları gerekir. Onlar bu sihir perdeleri vasıtası ile dinlerini ve olan biteni insanlardan gizlemektedirler. Eğer sana, "Sen fitneye çağıranlardansın" denirse, şöyle cevap ver: "Allah'a yemin olsun ki fitne, onların yaşadıklarıdır. Şüphesiz ki azap, onların hayatlarıdır, ancak bunun farkında değiller. İşte her geçen gün insanların ba-

[90] Ed-Devau'l-Acil li Def'i'l-Aduvvu's-Sail

şına gelen felaketler... Ve işte kulak ve kalpleri çınlatan çığlıklar... İbret alan yok mudur?"

Niçin Cihad?

Şeyh Ebu Katade şöyle der: "Ey sevgili kardeşim! Biz cihad ediyoruz, çünkü Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurduğu gibi, Allahu Tealâ cihadı İslam'ın zirvesi kılmıştır... Biz cihad ediyoruz, çünkü cihadın terkedilmesi halinde ancak zillet vardır. Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurduğu gibi: "Cihadı terk eden hiçbir kavim yoktur ki zillete düşmüş olmasın." İşte sen bizzat görmektesin ki, ümmet bu yöneticilerden razı olduğundan beri, devlet işleri domuz ve maymun kardeşlerin tahrifiyle ne hale ulaştı? Onların gücü gün geçtikçe arttı... Bu, insanlar onlara karşı savaşmaktan engellendiği için meydana gelmiştir. Bu tağutlarla savaşmayı düşünen herkese karşı savaş açıldı, işkenceler yapıldı. Bu kişiler hapse atılıp, öldürüldüler. İşte onlar hala bu cihadın önünde engel olarak duruyorlar... Memleketlerimizi diğer kâfirlere teslim etmişler, petrol, gaz ve diğer kaynaklarımızı, ayakta kalabilmeleri için onlara uzatmışlardır. Bu memleketler, kâfirler için, küfürlerini yetiştirdikleri bahçeler haline gelmiştir.

Sevgili kardeşim! Biz cihad ediyoruz, çünkü cihad, ümmetin izzetine ve yüceliğine dönmesi için tek yoldur. Rasulullah'ın *(sallallahu aleyhi ve sellem)* buyurduğu gibi: "İ'yne[91] ile alışveriş yaptığınız, öküzlerin peşine takılıp çiftçilikle yetindiğiniz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size bir zillet verir ve yeniden dininize dönmedikçe sizden onu gidermez."[92]

---

[91] İ'yne: Faizle yapılan alışverişlerden bir çeşittir. Özelliği; bir kişinin, vakti tayin edilmiş bir bedel ile (veresiye) bir şeyi birisine satması, daha sonra aynı malı, sattığı kişiden peşin olarak daha düşük bir ücret ile satın almasıdır. Bu şekilde, peşin bedel ile veresiye bedeli ayırarak faizli bir kar elde edilmiş olmaktadır.

[92] Ahmed, Ebu Davud, Beyhaki ve diğerleri rivayet etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha: 11

Yani, cihadınıza dönünceye kadar, Allahu Tealâ bu zilleti sizden gidermez... Bu nedenle cihad, 'din' olarak isimlendirilmiştir.

Biz cihad ediyoruz, çünkü cihad, hayattır. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Rasulü'ne uyun." (8 Enfal/24)

Âlimler buradaki hayatı, cihad olarak tefsir etmişlerdir.

Eğer sana, "Sabret" denirse, bil ki Allahu Tealâ, Müslümanlar için, zillet ve utanca sabırdan asla razı olmaz. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Hâlbuki üstünlük ancak Allah'ın, Rasulü'nün ve mü'minlerindir." (63 Münafikun/8)

"Allah kâfirlere, iman edenler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir." (4 Nisa/141)

Eğer sana, "Cihad fitnedir" denirse, onlara, Allahu Tealâ'nın şu ayeti ile karşılık ver:

"Onlardan öylesi de var ki, 'Bana izin ver, beni fitneye düşürme' der. Bilesiniz ki onlar zaten fitneye düşmüşlerdir." (9 Tevbe/49)

Zira bu ayet onların emsalleri hakkındadır. Bütün fitneleri yok eden cihad, nasıl fitne olabilir ki? Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın." (8 Enfal/39)

Eğer sana, "Cihadda ölüm vardır" denirse, onlara şöyle cevap ver: "Ben ölmek için cihad ediyorum. Şüphesiz cihaddaki ölüm, Allah yolunda şehadettir, bizim isteğimiz de zaten budur. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"*Mü'minlerin içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler vardır. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda ca-*

nını vermiştir; kimi de beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde ahitlerini değiştirmemişlerdir." (33 Ahzab/23)

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanma. Bilakis onlar Rableri katında diridirler, rızıklanırlar. Allah'ın lütfundan kendilerine verdiğiyle hepsi de sevinç içindedirler. Ve arkalarından henüz kendilerine katılamayanlara, -Onlar için hiçbir korku yoktur, onlar üzülecek de değillerdir- diye müjdelemek isterler." (3 Al-i İmran/169-171)

Eğer sana, "Bu yolda yalnızsın, yardımcın yok, insanlar mal ve aileleri nedeni ile seninle ilgilenmemektedirler bile!" denirse, onlara şöyle cevap ver: "Bütün dönemlerde, hak ehlinin durumu böyledir, onlar gariplerdir. Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Artık Allah yolunda savaş. Sen kendinden başkası (sebebiyle) sorumlu tutulmazsın. Mü'minleri de teşvik et." (4 Nisa/84)

İmam Kurtubi *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle der: "Bu, kendisine yardım eden hiçbir kimse olmasa dahi, münafıklardan yüz çevirmesi ve Allah yolunda cihad konusunda azimli olması konusunda Rasulullah'a *(sallallahu aleyhi ve sellem)* yönelik bir emirdir."[93]

Sevgili kardeşim, işte sana kimliğimizi açıklayan sade kelimeler ve "Biz kimiz, ne istiyoruz, niçin Allah yolunda cihad?" sorularına vermiş olduğumuz hızlı cevaplar. Bundan sonra bizimle birlikte bu emaneti taşıyacak mısın? Bu emanete ihanet etmekten kaçınacak mısın? Allahu Tealâ şöyle buyurur:

"Rabbinizin bağışına ve takva sahipleri için hazırlanmış olup genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşun!" (3 Al-i İmran/133)

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir.

---

93 El-Cami li Ahkami'l-Kur'an, 5/293